

Brazda

List župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

Mt 3, 17

„¹⁷I eto glasa s neba:
Ovo je Sin moj, Ljubljeni!
U njemu mi sva milina.”

Riječ urednice	1
Božićna poruka	2
Što znači biti vjernik?	3
Ne sudi!	4
Obnova doma „Sijač“	6
Proslava 90. obljetnice prisutnosti sestara karmelićanki... ..	7
Osnivanje Karmelskih laika	9
Meditacija... ..	10
„Ml-tamburica“ u Osekovu	11
KUD „Sijač“ Lučko	12
Slavonski pothvat	13
Kalendar hodočašća u 2010. godini	14
Gospa Voćinska	14
Svi putevi vode u Rim	16
Izraelski dnevnik	18
Školovanje... ..	23
Iz Pisma... ..	25
Aktivnosti Župnog Caritasa	26
Izbor volontera u odbor ŽC-a	27
Akcija skupljanja hrane	28
Prvi spomenik nerođenoj dječici	29
Dječji kutak	30
Priča o „Žoharu“	33
Klizanje	34
Odbojkaška ekipa Župe	35
Forum mladih u Alltoetingu	36
44. PKP	38
SHKM ZADAR 2010.....	40
Intervju - s. Kristina Pišković.....	41
Sv. Martin	44
Devetnica dušama u čistilištu	45
Fotogalerija - Izrael	46
Došašće	47
O ljubavi... ..	48
Evangelizacija u praksi	50
Isus je... ..	52
Nova spoznaja (samoća)	53
Borba za život	54
Izreke, mudre misli i vicevi	56
Kviz	57
Nepoznato o poznatome, statistika župe i zahvale	59
Obavijesti	60

Brazda

Župski list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,
Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Tihana Krajačić

Lektor: Milan Desnica, prof.

Članovi uredništva: Petar Bunić, Anamarija Damjanović, Milan Desnica, prof.,
Marija Gaura, Marija Matešić, Vjeran Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Dragica Burić, Anđelka Bunić, Ilijana Jularić, sestre karmelićanke BSI,
vlč. Mijo Matošević

Slikovno oblikovanje: Petar Bunić, Anamarija Damjanović, Milan Desnica,
Tihana Krajačić

Grafička priprema: Tihana Krajačić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ UREDNICE

Poštovani čitatelji!

Za ovaj Božić i ususret 2010. godini, darujemo vam novi broj Brazde. Želimo vas izvjestiti o mnogim aktualnostima u našoj župi i dati vam nove duhovne misli naših župljana. No, uz to smo vam željeli pokazati i novu nadu koja nam dolazi u obliku malog djeteta Isusa. Ta spoznaja je ono što vas treba grijati ove zime, to je svjetlo koje vam uvijek treba biti put.

Kao novost donosimo vam osim novih poglavlja (Fotogalerije i Pravo, moral, religija, i filozofija) i vijest o novim urednicima - Anamariji Damjanović, Mariji Gaura i Petru Buniću. Pozdravljam ih i

želim im mnogo radosnih trenutaka u izradi našeg župskog lista.

Zahvaljujem u ime svih župljana našem župniku vlč. Vjekoslavu Pavloviću na angažiranosti za unapređenje i obnovu naše župne crkve i Doma „Sijač”.

U samom časopisu naći ćete vrlo zanimljive tekstove o hodočašćima naše župe, pripremi za Božić, kao i neke nove zanimljivosti za najmlađe. Vjerujemo da će vam novosti biti vrlo privlačne i uočljive te da će vas ponukati da produbite vaš odnos s Gospodinom.

Kao poseban poziv upućujem svim župljanima, koji žele da se i njihove ideje, izvještaji, razmišljanja i misli nađu u Brazdi i na web stranici župe, da nam se obrate i jave na e-

mail lista: list.brazda@gmail.com. Sve dodatne obavijesti pronaći ćete i pročitati na župskoj web stranici: www.nepomuk.hr.

Potičemo vas da se ovoga Adventa i u samo Božićno vrijeme pripravite za stvarni dolazak Gospodina. Svima vama želim obilje Božjeg blagoslova za Božićne blagdane i radosti u novoj godini.

Urednica

BOŽIĆNA PORUKA

PORUKA NAŠEG ŽUPNIKA

VJEKOSLAV PAVLOVIĆ, ŽUPNIK

Čudesno je otajstvo Božića koje se očituje u siromašnom djetetu, prostom na slamici u Betlehemsnoj štalici. Prvi njegovi poklonici su nepoznati, mali ljudi. No, taj događaj u potpunosti mijenja svu našu povijest. To je početak „naše ere”, jer smo po tom događaju postali „svoji”.

Božić je proglas čovjekoljublja, to je navještaj i očitovanje da je Bog postao posve bliz čovjeku—Bog s nama, Emanuel. Božić je otajstvo Bogočovjeka poradi čovjeka. Bog Otac svoju Riječ, svoju jedinu, neopozivu i konačnu Riječ izriče u ovaj svijet. Ne može je niti je želi više povući, niti je želi zamijeniti nekom drugom riječi. Bog je svoju vječnu Riječ izrekao ovome svijetu tako da je u njemu vječna Riječ tijelom postala, a time je postala i dijelom ovoga svijeta. I tako se na taj način sam Bog vezao za ovaj svijet i zauvijek ga uključio u svoje vječno smilovanje. Kada ispovijedamo i molimo: „I Riječ je tijelom postala i nastanila se među

nama”, tada zapravo kažemo: zadnja Božja riječ nije sud, nego milosrđe, nije beskrajna daljina između Boga i stvorenja, nego neopisiva i neizreciva blizina, nije Božja nepristupačnost i razorna svetost, nego neizreciva ljubav po kojoj on sama sebe daje onome što nije on. Otajstvo utjelovljenja, otajstvo Božića jesu Božje ruke pružene stvorenju da dođe u naručje svoga Stvoritelja.

To se otajstvo najbolje može razumjeti onim činom koji inače najbolje razumije Božje tajne—molitvom! Sveta Katarina Sijenska na svoj je način znala proniknuti Božje dubine, što je posebno izrekla molitvom: „O vječno i beskonačno Dobro, o ludosti ljubavi! I ti trebaš svoje stvorenje? Da, čini mi se, jer se ponašaš kao da bez njega ne možeš živjeti, premda si ti život, premda svaka stvar ima život od tebe i bez tebe nijedna ne živi...Ti si se zaljubio u djelo svoje i toliko ti se sviđa da si kao opijen za njegovo spasenje; ono ti bježi, a ti ga tražiš; ono se udaljava, a ti se približavaš; bliže mu nisi mogao doći nego se obući u njegovo čovještvo.”

Želim da ovom porukom molitve doživimo neizmjernu puninu i radost Božića i da nas stvarnost Božića nosi sve dane kroz ovaj život u vječni zagrljaj Oca nebeskog.

Vaš župnik

ŠTO ZNAČI BITI VJERNIK?

RAZMIŠLJANJE O PROBLEMIMA S KOJIMA SE SUSREĆE DANAŠNJA CRKVA

TIHANA KRAJAČIĆ

Kada razmišljam što znači biti vjernik danas, zapitam se je li sve ono što je prije bilo važno sada prestalo biti?

Danas ima malo bliskog odnosa s Bogom kroz praktičnu primjenu sakramenata. Malo je onih koji stvarno poštuju ono što Crkva tumači i idu u susret novim spoznajama u skladu s novim crkvenim propisima.

Normalno je danas da vjernik nije aktivan. Kada netko pokaže i najmanji znak da želi promijeniti određene situacije, da želi činiti nove i drugačije stvari, biva predstavljen kao onaj koji želi uništiti sve ono što su utemeljili preci. No, to nikako nije tako. Treba pustiti da se neke stvari okrenu. Treba prebroditi neke zostatke iz prošlosti i treba krenuti dalje.

Ljudi koji redovito idu na misu, radi reda, bakice koje neumorno mole krunicu za vrijeme slavljenja, iako to nije u skladu s propisima, primatelji pomoći koji su u biti obitelji s ogromnim vilama, mladi koji dolaze na susrete samo radi dobrog provoda – označuju li dobrog vjernika? I je li ta tradicija provođenja vjere i religije dovoljna?

Što ljudima danas znači vjera?

Odnosimo li se prema njoj samo kao tradiciji i običajima, ili se ljudi trude da

aktivno žive Evandjelje? Mislim da je ovo prvo, ali ima i onih ljudi, makar samo po jedinaca, koji svojim iskustvima, svojim životnim promjenama, koje je Gospodin učinio za njih, uviđaju da je Gospodin taj radi kojega dolaze i slave svetu misu, radi kojega dolaze na vjeronaučne susrete, radi kojega neumorno rade u Caritasu ili s djecom.

Ti ljudi su oni koji čine „novu generaciju“ aktivnih vjernika. Čak ako nije lako i ako neprestano doživljavaju poniženja i borbe s onima koji ih

ne razumiju, oni se i dalje trude. Trude se donijeti novo svjetlo drugima, jer to je njihova uloga u ovome svijetu. To je uloga novih pastira i kraljeva koji dolaze gledati novorođenog i utjelovljenog Krista u kruhu i vinu, svijetliti u mraku, ali i neprestano ljubiti, ljubiti one koji osuđuju.

Biti vjernik danas nije lako, ali bolje biti vjernik kojega kamenuju, nego živjeti u magli i neznanju kao većina prolaznika koje susrećemo u svojim životima. Upravo zbog toga vjernici trebaju širiti neuvjetovanu ljubav i dirati srca ljudi u prolazu svojim djelima. Jer tako nepoznati, daleki postaju prijatelji, bližnji. Treba djelovati, biti aktivan i shvatiti da je uskrslu Isus naša nova nada ovog, ali i svakog Božića. Ta nada će nam uvijek davati snagu za još jedan korak u borbi za dobro.

NE SUDI!

SPOZNAJA O PROBLEMU GRIJEHA U ŽIVOTU VJERNIKA

IVAN MALI

Koliko je meni poznato i koliko sam spoznao, grijeh je sve ono što nas odvaja od Boga. Grijeh, koliko je štetan po nas same toliko je i uvreda samome Bogu. Grijehom mi govorimo Bogu da nam nije stalo do Njega i da Ga ne poštujemo.

Jedna osoba koju jako volim i poštujem mi je postavila pitanje:

„Otkud tolika potreba u tebi govoriti o grijehu? Umjesto da govoriš o milosti ti samo govoriš o grijehu?” Moram priznati da nisam znao što tada odgovoriti. Osjećao sam se grozno jer često mi se dogodi kada spomenem da je nešto grijeh, dobijem uzvratnu rečenicu: „Ne sudi!” I svi mi znaju ispričati dirljive stvari o ne suđenju i time se povode Isusovim riječima: „Ne sudi da ne bi bio suđen!”

Uvijek kada spomenem grijeh, dobijem osudu upravo onih koji mi stalno nabijaju na nos kako ja sudim. A meni na pamet nije padalo da sudim ikoga! Samo sam znao spomenuti što je grijeh i to ne iz želje da sudim, nego iz želje da se osoba, koja čini određeni grijeh, pokaje i da se spasi. Naprosto, moja potreba govorenja o grijehu proizlazi iz potrebe da ljudi koji vrijeđaju Boga, a i sebe same, uvide da

grijeh ne mora biti razlog njihovog odlaska od Boga. Iako je Bog rekao da ne voli grijeh, a kroz povijest nam je i pokazao što je spreman učiniti, spreman je i te kako oprostiti onome koji se pokaje i odluči ne činiti više grijeh. Nije problem ako netko padne pod teretom grijeha već ako počne uživati u svome grijehu i taj grijeh počne opravdavati.

Još je gore ako taj grijeh počne opravdavati vjerom u Isusa Krista i umjesto da se pokaje, nastavi i dalje činiti grijeh. Jer eto, on vjeruje pa će mu Bog oprostiti. A sam se ne kaje. Najstrašnije je kada se ljudi hvale svojim grijesima i to veličaju kao vrlinu.

Svakodnevno kao čovjek činim grijeh, što mišlju, što riječju, što djelom, što propustom. Kada nemam što ispovjediti, tada ispovjedim svoju oholost, jer misleći kako sigurno nemam grijeha, upadam u grijeh

oholosti. Jer sigurno imam grijeha i sada dok ovo pišem. Ali, pomisao da činim, ili ne činim, ono što je ugodno Bogu me jako rastužuje, jer upravo sada dok sam ja tu na zemlji, moga Gospodina netko prije dvije tisuće godina pljuje, udara, bičuje zbog moga grijeha. Kako mogu reći da mi nije stalo do grijeha, a reći kako volim Isusa? Ako ga volim, onda sigurno neću biti sretan što moga Isusa netko ponižava zbog mene i moga grijeha.

Ako u jednoj obitelji roditelji primijete da im se dijete počelo drogirati ili da je upalo u loše društvo i da će zbog toga nastradati ili umrijeti, kako onda reći roditeljima, koji neizmerno vole svoje dijete: „Ne sudite! Nemojte mu ništa govoriti protiv toga što loše čini!” Kako ti roditelji mogu reći da vole svoje dijete, a ne ukazuju mu na ono što ga vodi u smrt? Ako ga vole, onda će svim svojim snagama sve učiniti da njihovo dijete ne propadne. Borit će se za njega. Ako treba roditelji će i život svoj dati da bi spasili dijete. I to sve čine iz ljubavi. Roditelji sigurno ne mrze svoje dijete i ne žele mu zlo.

Ne odbacuju ga i ne preziru, nego im nije milo to što čini. Roditelji su u strahu za svoje dijete. I ma što to dijete učinilo uvijek će roditelji voljeti svoje dijete. To se može preslikati i na naše bližnje, na naše roditelje, braću, sestre, prijatelje...

Ako mi je stalo do ljudi, onda sigurno neću šutjeti kada vidim da moj brat ili sestra idu u smrt, nego ću pokušati

učiniti sve što je u mojoj snazi da ih odvratim od toga što ih vodi u smrt i propast. Ne radi se tu o tome da ga mrzim ili sudim, nego iz ljubavi bojim se propadanja svakog mog brata ili sestre. Bojim se i za sebe i za druge, jer ako šutim, a vidim da je moj brat ili sestra u stanju grijeha, onda je moj grijeh ako im ne ukažem da je nešto grijeh. Tada sam sudionik u grijehu jer sam šutio.

Ja sada postavljam svima pitanje... Tko je više ispunjen ljubavlju prema svome bratu ili sestri? Onaj koji upozorava na grijeh i poziva na pokajanje, a time mu ujedno ukazuje na činjenicu da je Bog milosrdan i da prašta najgorima, ili onaj koji šuti i gleda kako njegov brat ili sestra tonu sve dublje i dublje u propast bez ikakve mogućnosti za pokajanje? Jer da bi se netko pokajao, trebao bi makar spoznati da je nešto grijeh. Ako ne zna da je nešto grijeh, kako će se onda pokajati? Ako mu ja prešutno odobravam grijeh, onda sam mu uzeo pravo na kajanje. Uzeo sam mu pravo na Krista. Ako već razgovaramo o

Kristovoj ljubavi, u koju se svi kunemo, tko je taj koji voli ili ne voli?

Na kraju, ja bih mogao svima onima koji meni kažu „Ne sudi!”, mada nisam nikada sudio nego uvijek pozivao na pokajanje, reći: „A zašto vi uživate u činjenici da će vaš brat ili sestra završiti u paklu?”

Radi se zapravo o našoj braći i sestrama za koje tvrdimo da ih neizmerno volimo!

OBNOVA DOMA „SIJAČ”

NOVOSTI U ŽUPI

VJEKOSLAV PAVLOVIĆ, ŽUPNIK

Od 1993. godine u gradu Zagrebu su ukinute općine i mjesne zajednice i sve je centralizirano u Skupštinu Grada i gradske urede. Kako se s vremenom uvidjelo da takova organizacija pokazuje mnoge manjkavosti, 2001. god. u gradu Zagrebu je formirano šesnaest gradskih četvrti. Lučko je tada pripojeno gradskoj četvrti Novi Zagreb-zapad. U svakoj gradskoj četvrti na osnovi provedenih izbora formirano je Vijeće gradske četvrti. Gradskom četvrti rukovodi predsjednik Vijeća koji je volonter, kao i ostali članovi Vijeća. Članovi Vijeća postaju prema izboru stranačkih lista.

Nakon višegodišnjih pritisaka na gradsku vlast, ove su godine provedeni izbori za Mjesne odbore kojih u gradu Zagrebu ima oko 240. Tako neselje Lučko ima svoj Mjesni odbor koji ima svoje sjedište u novouređenom prostoru u Unčanskoj ulici

br. 2.

Svi mještani Lučkog svoje želje, prijedloge i probleme mogu iznijeti u prostori i Mjesnog odbora, gdje su organizirana dežurstva tijekom tjedna. Mjesni odbor Lučko

i dalje je u sklopu Gradske četvrti Novi Zagreb-zapad, koji broji preko 60.000 stanovnika.

Vijeće gradske četvrti svake godine raspoređuje sredstva koja dobiva iz Gradskog proračuna za male komunalne akcije-MKA. U tri navrata financirani su radovi izvedeni na Domu Sijač i na Sijačevu šetalištu: parkiralište po Sijačevu šetalištu od Puškarićeve do Hrastovičke ulice, radovi drenaže i izolacije sjevernog zida na Domu „Sijač” i ove godine unutarnje uređenje i obnova gornje dvorane u Domu „Sijač.” Za ove spomenute radove utrošeno je 580.000,00 kn. Od 2001. do 2009. godine u dva mandata vijećnik Gradske četvrti bio je naš mještanin i naš župljanin g. Marijan Kralj, kojemu treba zahvaliti što se izborio svojim zalaganjem za ostvarenje ovih spomenutih akcija. Posebno je bilo teško izboriti se za izvođenje radova u Domu „Sijač” jer je u Vijeću gradske četvrti bilo onih koji su smatrali da to nije društveni dom jer je na župskom zemljištu i o njenom korištenju brine župa. Zato svima hvala koji su se izborili za unutrašnje uređenje Doma „Sijač”. Vjerujemo da će se u novo uređenoj dvorani održavati mnogi sadržaji koji će doprinijeti većem zbližavanju naših župljana i sklapanju novih prijateljstava.

Uz obnovu gornje dvorane u Domu „Sijač” izvršena je i posve nova instalacija centralnog grijanja, koja se nastavlja u našu župnu crkvu. Nadamo se da ćemo se u narednim zimskim danima osjećati ugodno i toplo i u Domu „Sijač” i u župnoj crkvi.

PROSLAVA 90. OBLJETNICE

PRISUTNOSTI SESTARA KARMELIĆANKI BSI U HRVATSKOM LESKOVCU

SESTRE KARMELIĆANKE BSI IZ HRV. LESKOVCA

Ove godine navršava se devedeset godina od dolaska prvih sestara Karmelićanki BSI u Hrvatski Leskovac. U želji da posebno obilježimo i proslavimo ovaj jubilej, značajan ne samo za nas sestre nego i za cijeli kraj, odabrale smo blagdan naše utemeljiteljice bl. Marije Terezije od sv. Josipa (30. listopada).

Procesija

Središnjoj proslavi prethodila je trodnevna duhovna priprava. Prvu večer svetu misu predslavio je vlč. Mario Jozo Tolj, koji je neko vrijeme pastoralno djelovao kao naš kućni svećenik. Za vrijeme svete mise radosno je pjevao dječji zbor naše kapele „Karmelske zvjezdice.“ Nakon svete mise zajedno s našim mješovitim zborom izvele smo jubilarni recital zahvale. Da bi naša srca bila prožeta što većim osjećajem zahvalnosti Bogu za sve milosti u ovih devedeset godina pripremile smo i kratku prezentaciju o povijesti naše zajednice.

Mnogi su vjernici bili dirnuti prisjećajući se određenih godina i događaja vezanih uz naš Leskovački brijeg. Druga večer naše duhovne priprave za blagdan bila je u znaku vjernika laika. Sveta misa, koju je predslavio o. Mato Miloš, karmelićanin, bila je svečani uvod u službeno osnivanje Zajednice karmelskih laika Božanskog Srca Isusova. Ova zajednica vjernika laika, pridruženih našem poslanju, izrasla je

iz naših mjesečnih molitvenih susreta. Pedesetak članova koji su primljeni u Zajednicu znak su nade da će poslanje Karmela BSI, darovano po bl. Mariji Tereziji, još jače zaživjeti u Kristovom mističnom Tijelu, Crkvi. Treća večer, uoči samog blagdana, bila je osobiti doživljaj za sve vjernike. Te večeri sastali smo se na našoj željezničkoj stanici u Hrvatskom Leskovcu, onoj istoj stanici na koju je u noći 11. listopada 1920. godine došla i bl.

Marija Terezija, posjećujući sestre u Hrvatskom Leskovcu. Taj njezin posjet bio je jedini posjet Hrvatskoj, a naš samostan u Hrvatskom Leskovcu jedini koji je ona osobno posjetila. U spomen njezinog posjeta postavile smo na zgradu željezničke stanice spomen ploču koju je te večeri blagoslovio vlč. Anđelko Kačunko, koji je sedamnaest godina pastoralno djelovao u ovom kraju. Svečano otkrivanje i blagoslov spomen ploče bili su popraćeni pjesmom i recitacijom djece iz vrtića i plesom naše djece iz Dječjeg doma sv. Josipa, koja su

Mladi izvode narodne plesove

bila obučena u narodnu nošnju. Nakon blagoslova krenuli smo u procesiji do naše kapele. Procesija je za sve prisutne bila dojmpljiva. Sliku bl. Marije Terezije nosilo je dvoje mladih iz Dječjeg doma, obučenih u narodnu nošnju, a ispred njih išla su dva željezničara s fenjerima. Bilo je to u spomen hoda bl. Marije Terezije od željezničke stanice do samostana na brijegu, kad je išla predvođena svjetlom fenjera u željezničarovoj ruci, jer nije znala put. I tu večer završili smo sa svetom misom koju je predslavio vlč. Anđelko Kačunko.

Završna proslava jubileja bila je na blagdan bl. Marije Terezije. Kardinal Josip Bozanić radosno se odazvao našem pozivu da predslavi svečano euharistijsko slavlje zahvale. Naša kapela sv. Josipa bila je i prije de-

Kardinal Josip Bozanić

vetnaest sati prepuna vjernika, koji su došli zajedno s nama zahvaliti Bogu na devedeset godina prisutnosti Karmela BSI u Hrvatskom Leskovcu. Euharistijsko slavlje bilo je uistinu jubilarno i vrlo svečano. Tome je pridonijela prisutnost kardinala Bozanića, gopskičkog biskupa mons. Bogovića i trinaest svećenika, gromko pjevanje našeg mješovitog zbora praćenog tamburašima, veliki broj vjernika, naših sestara iz drugih kuća i provincija, kao i prisutnost naše generalne poglavice iz Nizozemske.

„Strpljivost i ustrajnost Bog kruni svojim blagoslovom”, izrekla je bl. Marija Terezija. Devedeset godina prisutnosti Karmela BSI u Hrvatskom Leskovcu to potvrđuje. Obilan Božji blagoslov počiva na ovom Njegovom djelu započetom po bl. Mariji Tereziji. Zahvalne smo dobrom Bogu na svim milostima i svima koji su na bilo koji način doprinijeli i uključili se u ovo naše zajedničko slavlje zahvale.

OSNIVANJE KARMELSKIH LAIKA

U SAMOSTANU SV. JOSIPA U HRV. LESKOVCU

SNJEŽANA KRČELIĆ SAVIĆ

Dana 28. listopada 2009. godine u sklopu druge večeri trodnevnice za pripremu proslave blagdana bl. Marije Terezije od sv. Josipa i obilježavanja 90. obljetnice samostana u Hrv. Leskovcu, službeno je osnovana Zajednica karmelskih laika, tj. ZKL.

Zahvala Poglavarice

Poslije slavljenja svete mise, koju je predvodio o. Mato Miloš, bila je Skupština na kojoj je 48 članova svečano primljeno u Zajednicu, a znakove pripadnosti uručila im je generalna poglavarica reda Karmelićanki BSI Majka Angelina. Zatim je uslijedilo glasovanje i izbor vodstva. Za predsjednicu ZKL-a Hrv. Leskovac izabrana je Renata Ivoš-Krajina, dopredsjednica je Snježana Krčelić-Savić, a članovi predsjedništva su Suzana Plavec, Željka Bedek i Željko Sokolić, dok su od strane zajednice sestara u predsjedništvu s. Kristina Pišković i s. Marija Emanuela

Cifer. Duhovnu brigu o Zajednici vodit će karmelićanin o. Mato Miloš.

A kako je sve započelo i zašto? Od ožujka 2008. godine u kapeli sv. Josipa na Leskovačkom brijegu, svakog trećeg utorka u mjesecu, održavali su se molitveni susreti s ciljem upoznavanja lika i svetosti bl. Marije Terezije, osnivateljice reda Karmelićanki BSI, te širenja pobožnosti prema njoj.

Na jednom od susreta utorkom bili su ZKL-ovci iz Zagreba koji su posvjedočili da se duhovnost Karmela može konkretno živjeti u svakodnevnom životu: na poslu, u obitelji, u društvu. To njihovo svjedočanstvo je urodilo plodom u Hrvatskom

Leskovcu, a taj plod je naša zajednica (ZKL), koja će, vjerujemo, rasti i razvijati se kroz naše mjesечne susrete.

Posvetna slika

MEDITACIJA POSVEĆENA OSNUTKU ZKL-A U HRVATSKOM LESKOVCU

Koje li radosti
baš u ovom vremenu
služiti Tebi, Gospodine u Karmelu!

Velika je milost biti pozvan
živjeti karmelski ideal:
živjeti u Tvojim prisutnosti, Bože,
svakog trenutka oči svog srca
imati uprte u Tebe.

Živjeti karmelski
nije ništa drugo nego
svjesno živjeti pred Licem Onoga
za koga znam da me ljubi!
Osjećam da ako moja duša
traži Tebe,
Ti, ljubljeni moj Gospodine,
još mnogo više tražiš nju.

Put karmelske duše
put je koji vodi do vrhunca gore,
a istodobno i put koji vodi
u najdublje dubine moga bića,
do najblištavije odaje duše
u kojoj boravi Tvoje božansko
Veličanstvo.

Put karmelske duše
put je k savršenosti,
a najveća savršenost
koja se može postići
stanje je u kojem Ti putem ljubavi
dušu preobražavaš u Sebe,
kad se njena volja
potpuno sjedinjuje s Tvojom...

Zaogrnuti u škapular
Tvoje blažene Majke
koju Karmel zove
svojom Majkom i Kraljicom,
u njoj gledam uzor vjere
i primjer najtješnjeg sjedinjenja
s Tobom.

Znam da me na mom putu
prema Tebi
prati njezin majčinski pogled.
Njezinim blagim zagovorom
i zagovorom tolikih
karmelskih svetaca,
Tvojih prijatelja,
i ja želim ustrajati
na karmelskom putu .
Želim Tebe u svima gledati,
Tebe u svima ljubiti,
Tebi u svima služiti...

s. Marija Emanuela Cifer

„MI-TAMBURICA” U OSEKOVU

GOSTOVANJE MI-OVACA U POSAVINI

RENATA KRAJINA

Ansambl „MI-Tamburica” iz Hrvatskog Leskovca gostovao je 4. listopada 2009. godine, na poziv župnika Osekova vlč. Nedjeljka Piškovića, u toj župi, smještenoj na prijelazu iz Parka prirode Lonjsko polje u obronke Moslavine. Župa u Osekovu je jedna od najstarijih i prva obnovljena 1699. godine nakon oslobođenja od Turaka. Gosti iz Hrvatskog Leskovca su, odmah po dolasku, razgledali župnu crkvu sv. Ane. To je pekrasna građevina dvoranskog tipa, s visokim zvonikom nad glavnim ulazom, dok je unutrašnjost bogato ukrašena (fresko seco) slikama, oltarima i propovjedaonicom. Oltar, posvećen sv. Ani, čini kompozicijski sklad prepoznatljive kasnobarokne provenijencije. Današnji oltar crkva je dobila za cara Josipa II. (1780. -1790.).

Oltar posjeduje bogate skulpturalne sadržaje gdje je primijenjena metoda ikonografske transpozicije biblijskog teksta.

Poslije razgledanja crkve i druženja u župnom dvoru slav-

ljena je sveta misa u obližnjem zaseoku, gdje je podignuta kapela u čast Bl. Alojzija Stepinca. Te nedjelje, 4. listopada, župljani Osekova spominjali su se obljetnice proglašenja blaženim Alojzija Stepinca, kojega je 3. listopada 1998. godine, na Mariji Bistrici, proglasio papa Ivan Pavao II. Okupljeno mnoštvo je, uz skladnu molitvu, pjesmu ansambla i izvrsnu propovijed vlč. župnika Piškovića, doživjelo pravu duhovnu okrepu. Nakon mise ljubazni domaćini i gosti su se nastavili družiti uz pjesmu i narodno veselje najprije uz kapelu Bl. Alojzija, a kasni-

je na obližnjem seoskom gospodarstvu. Leskovčani su na povratku posjetili grad Sisak, s posebnim interesom razgledajući objekte buduće biskupije.

Oltar u Osekovu

„MI-tamburica”

KUD „SIJAČ” LUČKO

BISERKA PETROVIĆ

Na „Miholje” 29. rujna 2009. godine, ispred kapelice Sv. Mihaela u Ježdovcu, KUD „SIJAČ” Lučko imao je nastup nakon svete mise.

Božićni koncert u župnoj crkvi Sv. Ivana Nepomuka održat ćemo tradicionalno s gostima.

Puhački orkestar KUD-a „SIJAČ” će imati samostalni koncert Božićnih pjesama.

U prekrasnom sunčanom danu, pjesmi su se pridružili razdragani župljani. Nastup na Miholju je postao tradicionalan od osnutka našega KUD-a i nadamo se da će tako i ostati.

Ovogodišnji

KUD „SIJAČ” Lučko

SLAVONSKI POTHVAT

„ALLEGRO” U SLAVONIJI

JOSIP SAVIĆ

Dana 5. i 6. XII. 2009. godine zbor mladih „Allegro” bio je u posjetu Vukovaru i Osijeku.

Oko osam sati ujutro krenuli smo iz Lučkog prema Vukovaru. Tamo smo posjetili Osnovnu glazbenu školu u kojoj smo zajedno s učenicima škole održali kratak program. Nakon toga posjetili smo Ovčaru i groblje u Vukovaru.

Predvečer smo stigli u Josipovac, naselje udaljeno par kilometara od grada. Tamo su nas dočekali mladi iz Župe sv. Luke u čijim smo obiteljima bili smješteni. Nakon smještaja po obiteljima otišli smo s domaćinima do grada.

Sljedećeg dana, nakon slobodnog jutra i ručka, obišli smo znamenitosti grada Osijeka.

Nakon obilaska krenuli smo prema crkvi, gdje smo pjevanjem i sviranjem sudjelovali u misnom slavlju, a nakon mise izveli kratak program.

Vikend u Slavoniji bio je početak jedne suradnje i prijateljstva između dva zborova. Mladi iz Osijeka bili su jako dobri domaćini i veselimo se njihovom dolasku u našu župu.

Zbor mladih „Allegro” održat će Božićni koncert 20. XII. u župnoj crkvi nakon večernje svete mise. Veselimo se vašem dolasku.

„Allegro” u Slavoniji

KALENDAR HODOČAŠĆA U 2010.

MJESTO	DATUM
29. 5. 2010.	TRSAT
3.-6. 6. 2010.	EINSIEDELN, ŠVICARSKA
12. 6. 2010.	PADOVA
26. 6. 2010.	MARIJA BISTRICA
3. 7. 2010.	VOĆIN
4. 9. 2010.	LUDBREG
18. 9. 2010.	KRASNO

HODOČASTIMO I UPOZNAJEMO RH

U ovom broju donosimo vrlo zanimljivo pojedinačno hodočašće u Voćin, a kao uvod u hodočašće koje će naša župa organizirati u srpnju 2010. godine.

GOSPA VOĆINSKA

MILAN DESNICA

Na sam blagdan sv. Antuna Padovan-
skog ove godine krenuo sam na
hodočašće Majci Božjoj Voćinskoj.

Nakon kišne noći osvanulo je sunčano
jutro s bijelim oblacima na nebu. Bio je to
nagovještaj lijepoga dana. I raspoloženje
je bilo dobro jer sam shvatio da je to još
jedan dan za susret s Majkom.

Hodočašće je organizirao i vodio pater
Marijan Tunić, lazarist. Krenuli smo is-
pred crkve sv. Barbare u Gornjem Vrapcu,
jer je najviše hodočasnika bilo iz te župe.
Uz laganu vožnju uživali smo u pogledu

na polja puna kukuruza i žita. Uz put se
mogla vidjeti i pokoja srna, koja je pasla
na rosnoj travi.

Putujući pored naselja vidjeli smo
porušene kuće i infrastrukturu, preostalu
nakon Domovinskog rata. Prolazeći kroz
Lipik i Pakrac bili smo šokirani nemarom
u obnovi toga kraja.

Dolaskom u Voćin zaustavili smo se pored
svetišta Majke Božje Voćinske. Srce je
otkucavalo bržim ritmom jer je želja za
susretom s Majkom postajala sve veća.
Marijina slika sada stoji u jednoj dvorani,
s obzirom da crkva, koja je srušena tije-

kom Domovinskog rata, još nije obnovljena.

Na samom ulazu dočeka nas je gospodin župnik, koji nas je srdačno primio i pozdravio. Odmah nam je rekao da nismo jedini hodočasnici toga dana. Bilo nam je drago da ćemo zajedno s Božjim narodom, iz drugih dijelova Hrvatske, slaviti svetu misu i pjevati Majci koju ovdje zovu Gospa od utjehe.

Uistinu je primjeren taj naziv za Mariju, koja je na ovim prostorima bila utjeha narodu od davnina, a posebno tijekom Drugoga svjetskoga rata i nedavnog Domovinskog rata.

Više puta Hrvati su morali napustiti taj kraj, ali su se vraćali uvjereni da će pod okriljem Majke od utjehe naći svoju zaštitu.

Tijekom i nakon Domovinskog rata u ovaj kraj su došli Hrvati iz Janjeva, s Kosova. Oni su prije sedamsto godina morali napustiti svoja ognjišta u Hrvatskoj i Hercegovini i preseliti se u Janjevo. Kao što su živjeli u okrilju Majke Božje Letničke punih sedamsto godina, sada su se vratili u

staru domovinu pod plašt Gospe od utjehe u Voćin.

Voćin se spominje u davna vremena.

Sredinom 19. st. jedna je žena ozdravila nakon što je napravila zavjet da će ići u Lurd.

Gospino svetište je 1943. godine zapaljeno, a prije toga je ubijen župnik. U periodu od 1943. do 1963. godine u Voćinu nije bilo stalnog svećenika. Tek 2000. godine vraćena je Gospina slika u Voćin iz Zagreba (gdje ju je župnik prenio zbog ratnih opasnosti).

Bila je to najveća gotička crkva na tim prostorima iz 15. stoljeća. Neprijateljima ona nije ništa značila ni kao crkva ni kao građevina pa su je minirali 1991. godine i potpuno srušili. Sve to nije zaustavilo Hrvate da časte Mariju i slave Boga upućujući molitve u svojim mukama.

Danas se crkva obnavlja u izvornom obliku. Rijeke hodočasnika slijevaju se u Voćin Majci Božjoj od utjehe. Svatko sa sobom nosi molitve, zahvale i zavjete. I ja sam toga dana upućivao molitve Mariji uključujući u njih članove svoje župske zajednice i cijelog Božjeg puka.

Gospa Voćinska

SVI PUTEVI VODE U RIM

ŽUPSKO HODOČAŠĆE U ITALIJU

TOMICA R.

Ovoga ljeta od 28. lipnja do 4. srpnja putovi u Rim vodili su nas pedesetak hodočašnika iz naše župe. Bio je to nezaboravan (meni prvi) susret s Rimom, ali i s još mnogim mjestima naše svete vjere po Italiji. Nakon nedjeljne jutarnje sv. mise i puta do prvog odredišta stigli smo navečer u Loreto, svetište nama tako blisko zbog čuvanja prenešene rodne kuće naše Majke Marije, a koja je prije preseljenja bila na našem Trsatu, 1294. godine. Kuću su naime križari prenijeli nakon povratka iz Palestine. Uz posjet prekrasnoj bazilici završili smo ugodnu večer kod časnih sestara poljakinja.

Drugi dan nastavili smo put prema svetištu i kompleksu bolnice dragog nam patera Pija. Zaista smo bili impresionirani njegovim neraspadnutim tijelom nakon 41 godinu. Tijelo je izloženo u staklenom sarkofagu i vrlo je dojmljivo.

Sljedeća postaja bila je svetište sv. Mihaela Arkandela, svetište smješteno na imponantnoj stijeni, gdje se 490. godine Elviju objavio Arkandeo i rekao da je ta pećina odabrana od njega i da će se na tom mjestu uslišavati molitve. Vjerujte mi da se posebno osjeti prisutnost svetosti na tom mjestu. Dan smo završili noćenjem u svetištu koje podsjeća na Mariju Bisticu, a vezano je za jedan znameniti događaj. Na tom je mjestu jedan plemić 1101. godine, zadnje subote u travnju, naišao na hrast u velikom svjetlu–vatri koja ne izgara i tu pronadoše crni kip Gospe s Djetetom Isusom. Jedan je pastir tome u čast upalio svjetiljku s uljem u bakrenoj posudi i svjetiljka gori do danas, a dio tog hrasta vidjeli smo u hodniku svetišta. Ovaj događaj je zaista za razmišljanje.

Treći dan smo nastavili prema Rimu kroz prekrasna polja prepunih pšenice, maslina i vinove loze. Na kraju smo došli u legendarno svetište Montecassino, svetište

sv. Benedikta i posjet njegovu grobu. Čašćenje sv. Benedikta je prisutno i u našoj župi pa je ovo bio nezaboravan posjet. Navečer smo stigli u Rim, a onda je počelo naše osvajanje vječnog grada pod sigurnom desnicom našeg Milana Desnice. Mala hrvatska zastavica na par dana osvojila

je glavni grad Italije. Sveti Otac Benedikt XVI. nas je lijepo pozdravio na audijenciji u srijedu. Zaista nam je bilo drago, pred onoliko različitih nacija na Trgu sv. Petra, čuti sv. Oca na hrvatskom jeziku u pozdravu koji je bio nama upućen. Nastvili smo sljedećih dana s upoznavanjem Rima, Vatikana i grobova mnogih papa, bazilika, crkava, stepenica po kojima je Isus koračao

pred Pilatom. Posjetili smo i stup Njegova bičevanja. Vidjeli smo i ostatke jaslina, ploču sa stola Posljenje večere.

Poseban susret i sv. misu imali smo u drevnim k a t a k o m b a m a duboko pod zem-

ljom. Tamo nas je dočekao Mate Tomas, salezijanac koji je vrlo zanimljiva osoba i vrlo duhovit. On je sam bio iznimno sretan što su zemljaci upotpunili dan.

Zaista u tom drevnom gradu sve vrvi od starodrevnih zdanja: Coloseum, monumentalna Fontana di Trevi, mnoge bazilike i crkve. Zaista samtram da bi svaki kršćanin barem jednom u životu trebao posjetiti te svetinje i mjesta svjedočenja naše vjere.

Prema izreci „Svuda poći, ali natrag kući doći” i mi smo u subotu 4. srpnja krenuli kući, no ni tu nije bio

Sv. misa u katakombama

kraj. U godini obljetnice osamsto godina franjevačkog reda imali smo tu milost da dođemo i u Asiz, grad svetoga Franje. Obišli smo čuvenu Porciunkulu, Franjinu rodu kuću i na kraju baziliku u kojoj je njegov grob.

Zaista nezaboravno hodočašće je bilo iza nas. Nadamo se da će u našoj župi zaživjeti plodovi ovoga puta, jer danas kad smo okruženi sivilom materijalizma i drugim porocima, potrebno je čovjeku da ga se duhovno protrese. Zahvaljujem Gospodinu na ovom hodočašću, pateru Mihovilu Filipoviću, morfortancu koji nas je vodio i svima vama dragi prijatelji s puta. Posebna zahvala našem župniku Vjekoslavu Pavloviću uz želju da se ovakvo hodočašće još mnogo puta ponovi.

Trg sv. Petra

IZRAELSKI DNEVNIK

POVRAT U NEPOZNATO...

TIHANA KRAJAČIĆ

1. dan – 17. rujna

Dan je započeo u mirnom tonu. Znala sam da je pred nama veliki put, nešto novo i drugačije. Napokon je došao dan polaska i naši snovi su se obistinili. Bili smo na letu za Izrael. Već sada osjeća se spokoj u govoru ljudi, puno radosti na licima. Kao da su se otvorila dugo zatvorena vrata srca i sada smo u naš život pustili nepoznate ljude koji su nas odmah osvojili. Kao da smo u njima vidjeli svoje težnje i želje i sada smo ih počeli dijeliti. Došli smo na vrata Jeruzalema, na Jaffina vrata i smjestili smo se u hotel u samom centru staroga grada. Što nas čeka sutra to ćemo tek vidjeti. A čeka nas mnogo.

2. dan – 18. rujna

Po milosti Gospodinovoj naš je dan bio ispunjen. Prva postaja je bila XIV. postaja križnog puta na Golgoti, za kojega se smatra da je po njemu Isus hodao tijekom nošenja teškoga križa. Tu se nalazi i Crkva sv. Groba. Ta crkva i sve što je u njoj odiše nekom posebnosti. Vjeruje se da je na tom mjestu Isus bio pokopan i treći dan uskrsnuo od mrtvih. Na tom svetom mjestu, izneseno je mnogo molitava, vapaja i zahvala.

Grob je čuvan pod vjernim okom franjevac i grkopравoslavniх svećenika. Isusov grob nalazi se u maloj kapeli oko koje je sagrađena velika crkva koja se sastoji od zadnjih pet postaja križnog puta. Jedan dio Crkve sv. Groba je grkopравoslavna crkva (gdje je i XII. postaja Kalvarije), jedan dio je franjevački samostan i katolička crkva.

Nad samim Isusovim grobom neprekidno svjetle 42 uljane svjetiljke, po 13 od svake kongregacije: katolika, Grka, Armenaca, te 4 svjetiljke koptske crkve.

Mjesto gdje je Isus po smrti bio položen i pokopan je bio veliki početak našega hodočašća. Odmah na početku prvoga dana dobili smo milost biti na mjestima gdje je Isus proveo svoje zadnje dane ovozemaljskog života, na mjestu gdje je bio pokopan i nakon tri dana uskrsnuo.

Blagoslov je bio da smo vidjeli kako se moli časoslov na latinskome jeziku kao i u pravoslavnoj liturgiji. Nakon ovog početnog iskustva krenuli smo ushićeni dalje u obilazak Jeruzalema. Krenuli smo putem križa do početka Golgote, do mjesta je je Isus bio osuđen, zatvoren i predan na milost, gdje mu je u ruke predan križ. Tu smo slavili svetu misu tijekom koje smo zahvalili za sve patnje koje je Isus morao podnijeti za nas kako bi nas spasio. U samoj blizini Kapele bičevanja i osude nalazi se i Bazilika sv. Ane, gdje se vjeruje da je Marija odrasla i gdje su pokopani sv. Joakim i Ana. U tom vrtu i kupalištu Bethesda, Isus je činio čuda i

Kapela Bičevanja

ozdravio uzetoga. Tu je otvorio oči svojim apostolima.

Koliko je svetosti u cijelome gradu možda djelomično možemo shvatiti, ali Jeruzalem je mnogo drugačiji danas od onoga što je bio. Kao da se ta politička i religijska situacija u cijeloj zemlji očituje na tim ulicama, ulicama koje su značile krvave rane. Danas je to samo susret kultura, koje žive zajedno u ratu i miru, koje prodaju sve što komercijalna trgovina može ponuditi.

Zbog toga i zbog prljavštine, koju primjećujemo na svakom koraku, smatram da se umanjuje svetost svih ovih mjesta i kao da nama hodočasnicima ovo sve znači više nego istinskim žiteljima ovoga grada. A ne znaju koliku milost i snagu imaju ovdje i mogu je neizmjereno crpiti, samo kada bi otvorili oči.

3. dan – 19. rujna

Jutro, nakon neprospavane noći pune dojmova. Treba krenuti na put, stopama koje znače život. Prvo – obilazak Maslinske gore. Crkva Pater Noster „Oče naš“ nas je oduševila. Zatim smo se polako spuštali po Maslinskoj gori prema mjestu gdje je Isus proplakao nad svojim gradom, a gdje se sada nalazi Crkva Dominus Flevit. Krenuli smo i prema Getsemanskom vrtu gdje je molio sa svojim učenicima. A malo

podalje nalazi se i Bazilika Isusove Agonije koja je izgrađena na mjestu gdje je Isus predao Duh svome Ocu. Malo dalje je Pećina izdaje gdje je Juda izdao svoga učitelja, gdje ga je predao poglavarima i stražarima. Nekoliko metara dalje je Crkva Marijinog Groba. Ponovno smo zahvalili Gospi i predali svoje molitve u njezin zagovor. Nakon razgledavanja Crkve Marijinog Groba imali smo svetu misu, u kojoj smo se spomenuli da trebamo bdjeti, da trebamo biti svjetlo i radost drugima, da znamo da je Isus uvijek tu za nas, iako smo mnogo puta zaspali, baš kao što su to učinili Isusovi učenici.

Spustivši se u dolinu, krenuli smo dalje obilazeći korak po gorak. Došli smo do Crkve Petrovog pjeva (Crkva sv. Petra „In Galikantu“) gdje je Petar tri puta zaniijekao Isusa i gdje se pijetao oglasio.

Nakon pauze krenuli smo u daljnji obilazak Jeruzalema. Posjetili smo Zid plača, poznato mjesto židovske molitve, klanjanja i pokore. Po obilasku Židovske četvrti, uputili smo se u Aramejsku četvrt koja je drugačijeg stila gradnje. Samo malo podalje od groba velikog kralja Davida, kojega Židovi veoma štuju, nalazi se i Crkva Aja Marija Sion (Dormicion). Ovdje je Marija usnula i završila svoj zemaljski život da bi potom bila prenesena na Maslinsku goru. Prekrasan je bio obilazak ove crkve kao i Odaje gdje je održana Posljednja večera, gdje je Isus razlomio kruh i dao ga svojim učenicima na vječan spomen na Njegov lik, na ono što On jest Bog i čovjek. Toliko je poveznica na svakom značajnijem mjestu i neprestano se isprepliću Stari i Novi zavjet. Na svakom lokalitetu čujemo mnogo i povezujemo prethodne sličice u našoj glavi sa stvarnim postojećim prostorima. Za kraj i pozdrav ovom danu molili smo zajedno Gospinu

krunicu.

4. dan – 20. rujna

Ustajanje rano ujutro već nam je postalo normalno. No, ovo jutro nije bila svakodnevica u Jeruzalemu. Kao da su se naše molitve ponovno ispunile, kao da je molba za plodonosne darove urodila plodom i to u obliku kišnih kapi koje su zalijevale suhu, prašnjavu zemlju, ispucanu od višemjesečne pustinjske suhoće.

Program je vodio u obilazak glavnih građevina u ovoj državi, a potom i prema mjestu gdje je Zaharija izrekao svoj poznati hvalospjev „Blagoslovljen”; u mjesto Ein Karem gdje se rodio i živio

Crkva Marijina pohođenja

Ivan Krstitelj i njegovi roditelji Zaharija i Elizabeta. Nedaleko od crkve sv. Ivana Krstitelja, dogodio se još jedan veliki događaj u našoj kršćanskoj povijesti—susret Marije i Elizabete. Tu je po Duhu Svetom Elizabeta izrekla pozdravni govor Mariji. Na tom mjestu stoji i poznati Marijin zdenac gdje je, po Marijinoj milosti, iz zemlje potekao izvor koji do danas nije presušio. Malo dalje stoji i poznata Crkva Marijinog pohođenja, gdje je Marija izrekla „Veliča”, u kojem ona shvaća kolika se milost nalazi u njoj i u kojem govori svoju vjeroispovjest i radost. Po posjetu

toj crkvi završio je i posjet ovom gradu, koji prevedeno znači izvor u vinogradu, te smo krenuli put grada Betlehema, domu kruha ili zlatnom gradu u kojem se rodio naš Spasitelj.

Betlehem se danas nalazi u palestinskom dijelu Izraela i poseban je grad odvojen od samog Jeruzalema, ali se stapa s Jeruzalemom.

Čekajući u dugačkom redu za središnji dio Bazilike Isusova rođenja i mjesta gdje je Marija donijela na svijet Sina Božjega, izrekli smo svoje molite i zahvalili Majci na požrtvornosti i njenom „da” kojim je promijenila čitavu ljudsku povijest i

učinila veliki korak u štovanju žene u svjetskim religijama. Ova crkva je jedina crkva koja je bila očuvana kao takva nakon perzijskih napada.

Srebrna zvijezda, Mlado sunce—stoji na tlu podzemne špilje. Tu je rođen Spasitelj svijeta, tu je položen u jaslje. Poklonili smo se i zahvalili u tišini, izašli iz špilje puni dojmova. Ova je crkva kao i mnoge u Izraelu podjeljena među grkopравoslavnom,

katoličkom te armenskom crkvom. Malo dalje došli smo do sela Beit Sahur i pastirskih polja od kuda su pastiri pohodili Isusa slijedeći zvijezdu. U spomen prvih pastira na tom mjestu grade se hramovi od IV. st., a sada ovdje stoji i prekrasna Crkva Pastirskog polja. Po povratku u samo svetište imali smo sv. misu u katoličkoj crkvi sv. Katarine, koja se nalazi do same špilje Rođenja, a iznad špilje u kojoj je radio sv. Jeronim i prevodio najpoznatiji prijevod Biblije—Vulgatu.

S proslavom sv. mise i obilaskom grada završili smo i ovaj dan koji je bio posvećen

Isusovom rođenju.

5. dan – 21. rujna

Rano ustajanje nas nije obeshrabilo da ponizno slavimo Gospodina na mjestu na kojem je izdahnuo na križu.

Bila nam je iznimna čast što možemo slaviti sv. misu na Kalvariji, u Crkvi sv. Groba.

Nakon obilaska novog Jeruzalema, zgrade Parlamenta, poznatog židovskog spomenika Menore, krenuli smo put Jerihonske doline, Mrtvog mora i pustinjskih bespuća u kojima žive beduini. Bili smo oduševljeni posjetom Masadi, izraelskom nacionalnom parku, poznatom uporištu Zelota gdje je bila palača i utvrda koju je sagradio Herod. Utvrda je bila dugo čuvana od strane hrabrih zelotskih ratnika i tek nakon što su je zauzeli rimski vojnici, ratnici su počinili samoubojstvo, jer nisu željeli pasti u neprijateljske ruke. Tu je propao zadnji temelj stare države.

Nakon obilaska Masade krenuli smo put Kumrana, sjedišta Esenske zajednice, a poznatog arheološkog nalazišta u kojem su nađeni poznati Kumranski svitci, koji govore o Božjem djelima i milosrđu. Ovdje su Eseni u molitvi i kontemplaciji čekali dolazak spasitelja. Ovo je otkriće vrlo značajno za kršćanski svijet jer esenska povijest seže do samih početaka Nove vjere. Kumranski svici se čuvaju u Hramu knjige u Izraelskom muzeju u Jeruzalemu.

Na kraju dana, kako bi obnovili tijelo, okupali smo se u mineralima obogaćenom Mrtvom moru koje se nalazi 300 m ispod nadmorske površine.

6. dan – 22. rujna

Večer je, još je jedan dan iza nas. Spakirali smo se i zadnji put otišli na Isusov grob kako bi se još jednom pomolili Go-

spodinu i zahvalili mu na prekrasnim danima provedenim u Jeruzalemu. Rekli smo „Doviđenja!” Jaffa gate-u i pošli put Jerihona. Pri tom smo navratili do sinagoga i Jad-va-shemu, spomenika ubijenima i nedužnoj dječici u holokaustu. Vrijeme nas je služilo, ali pustinjski zrak nas je uveo u neku sanjivost. Prvi grad koji je bio pred nama je bio Jerihon, najstariji grad na svijetu (10000 godina), nad koji se nadvila Gora kušnje odnosno Gora Isu-sovog iskušenja. Obišli smo i samo brdo na kojem se nalazi i grkokršćanski samostan Karantal s kojeg puca vidik na cijelu Jerihonsku dolinu. Nakon obilaska ovoga grada, ove oaze u pustinji, krenuli smo put Bet Shaabe, iznad kojeg se nalazi poznato brdo Tabor na kojem se Isus preobratio pred učenicima i na kojemu ga je Otac još jednom potvrdio za svoga sina. Ovdje se nalazi franjevački samostan i Bazilika „Preobraženja”, a brdo Tabor smatra se još jednim izraelskim nacionalnim parkom, zbog svoje posebnosti i obilja flore. S njega puca pogled daleko na rub Mrtvog mora, na rijeku Jordan u daljini, na obrađene ravnice usred pustinje. Usred ovog mjesta, koje znači mir na osami, slavili smo sv. misu koja nas je osnažila za nastavak puta. Spustivši se s gore Tabor krenuli smo put Tiberijasa, koji se smjestio na obali Galilejskog jezera.

7. dan – 23. rujna

Novi dan počeo je sasvim neobično. Ploveći Galilejskim jezerom prisjetili smo se Isusovih čuda umnažanja kruha i riba, hoda po vodi i drugih. To nas je potaknulo da se prespitamo o našoj vjeri i hrabrosti darovanja svog života za Riječ Božju. Da li je ta vjera stvarna i da li ju umnažamo, ili ju držimo samo za sebe i u biti ju ne živimo, nego je ona samo mrtvo slovo na

papiru? Jesmo li tu našu vjeru pretvorili u djelo?

Pošli smo u posjet jednom Kibucu, a potom u mjesto Tabgha, u kojem je Isus učinio mnogo čuda. Tu se dogodilo čudo umnažanja kruha i ribe gdje je i istoimena crkva. Malo dalje je, na samoj obali Galilejskog jezera Isus je podijelio Šimunu Petru prvenstvo nad apostolima, dajući mu vodstvo Crkve, koje je uslijedilo nakon Kristova uskrsnuća. Ovdje se nalazi i crkva Petrova Primata. Ovim činom Isus nas opominje da je potrebno ljubiti, ljubiti iz srca i pružati tu ljubav kako bi se ona plodila i kako bismo mi davanjem osnažili sebe i dobili vlastito zadovoljstvo i mir.

Na gori Blaženstava Isus je dao upute učenicima i narodu o mnogim blaženstvima kojih se trebamo prisjećati, a koja vode, iako kroz uska vrata, k nebu i vječnom životu. Slijedila je sv. misa u samoj Crkvi Blaženstva, a nakon toga uputili smo se kući Galilejskoj–Domus Galileja, kući koju su osnovali neokatakumeni, a koja služi mladim svećenicima iz različitih zemalja i svećenicima ovog područja za obnovu u Duhu i istini. U ovoj modernoj građevini našli smo spoj triju religija i dobili potvrdu djelovanja

ekumenizma. Pred ikonom koja predstavlja Posljednji sud naučili smo mnogo toga što nas je potaklo da se okrenemo sebi i preispitamo svoju vlastitu savjest.

Potom smo otišli do prvog povijesno-arheološki dokazanog mjesta na kojem je Isus boravio–Kafarnaumu. Ovdje je Isus boravio, živio, propovijedao i dijelio sve s učenicima. Učio ih je i upozoravao da se pripreme za posljednji sud i da moraju biti svjesni istoga. U Kafarnaumu se nalazi i Petrova kuća, nad kojom je sagrađena katolička crkva sv. Petra. Poslije Kafarnauma obišli smo i Jardenit, odnosno mjesto današnjeg pokršćavanja gdje smo obnovili svoje krsne zavjete.

Dan je završio posjetom poznatoj draguljarnici, gdje smo vidjeli koje su čari dijamanata i što u biti znači njihov sjaj za Izrael.

8. dan – 24. rujna

Zadnji dan našega dugog puta u kojem smo dobili nemjerljivo mnogo. U ranu zoru uputili smo se prema Tel-avivu. Prvo smo krenuli na mjesto Isusovog prvog čuda–pretvaranja vode u vino. Pred nama je bila Kana Galilejska i zanimljiva crkva posvećena ovom čudu.

Čekalo nas je jedno neobično iznenađenje. Pred nama je bilo vjenčanje dvoje mladih koji su svoje „da” jedno drugome željeli izreći u gradu Isusova odrastanja, u Nazaretu. Nakon Kane Galilejske približavali smo se tom malom gradu u kojem Isus nije imao potporu za svoje javno djelovanje. Tamo Isus nije bio prihvaćen, ali mi svakako jesmo. I ponovno smo našli svoje sunarodnjake. Jedan od njih je dušobrižnik Crkve sv. Josipa, a jedan vrši službu u Bazilici Navještenja ili Marijinoj crkvi,

gdje je i održana sveta misa s vjenčanjem. U samom Bazilici Navještenja nalazi se i poznata Špilja „Grotto” koja predstavlja najsvetije mjesto u ovoj crkvi. Uz dar mladima dobili smo i mi jedno iznenađenje; slavlje koje je organizirala agencija u kući našega vozača. To nas se posebno dojmilo jer je ta obitelj otvorila vrta svoje kuće i ugostila nas kao svoje. Bila je to prekrasna svečanost. Teška srca rastali smo se od Nazareta. Uputili smo se prema gradu Hajfi i brdu Karmel na obali Sredozemnog mora, na kojem je propovijedao i prorokovao Ilija i gdje je utemeljen red karmelićana.

Napunjeni duhom produžili smo obalom i posjetili Cezareju u kojoj se nalazi rimski vodovod i okolni park grčko-rimskog stila gradnje koji se nalazi na samoj obali. Ovdje vjetar puše jače i pijesak je bjelji, ali nas se dojmilo ovo mjesto i zalaz sunca

na kamenim blokovima.

Na završetku našega puta došli smo u gradić-luku Jafu, a potom i u Tel-aviv gdje smo bili oduševljeni veličinom ovoga grada i njegovim svjetlima.

I to je bio kraj naše izraelske pustolovine. Neizmjerne zahvaljujemo našem vodiču pateru Boži Lujčiću koji nas je sve duhovno obnovio i uputio nas u nebrojene tajne Isusove domovine.

Poslije svega, rekli smo Izraelu doviđenja, a ne zbogom jer smo poželjeli opet se vratiti. Sa sobom smo ponijeli svoje uspomene iz mjesta u kojima je Isus boravio, djelovao, mjesta gdje je dočekao svoje posljenje dane i mjesta na kojem je uskrsnuo. Ta veličina, ta jačina Duha i Božje prisutnosti uvijek će ostati u nama kao trajni poticaj u svakodnevnom životu, svijetu, koji znači borbu, borbu za vječni život.

ŠKOLOVANJE

NASTAVAK PRIČE O ŠKOLOVANJU PRIJE I SADA

DRAGICA BURIĆ

Što je vrijeme dalje odmicalo sve je više đaka išlo u školu i sve više roditelja bilo za školovanje. Poslije četvrtog razreda moralo se dalje školovati. Mi smo išli u Slunj. To je predstavljalo nove izdatke, pa su zbog toga mnogi morali odustati. Budući da sam ja bila dobra učenica, učiteljica je nagovorila moje roditelje da idem dalje u školu. Kako je ona putovala biciklom dvanaest kilometara, tako smo ja i još nekoliko đaka išli pješice. Nije nas bilo puno. Najgore je bilo zimi. Dolazili smo smrznuti i puniinja u kosi, na obrvama, na obući i odjeći, koja je bila više nego jadna. Dijete od jedanaest godina,

sitno, ne vidi se od snijega, a svaki dan toliko pješaci. Više puta mi je mama kasnije znala reći kako se brinula o mom putu natrag preko Rozinog brda kući. Sad se sjetim kako joj je bilo teško, ali je bila strpljiva i samo čekala. Sada djeca tamo imaju svoj grijani autobus, koji ih čeka dok dođu, a puno roditelja ima i automobil pa ih voze u školu. Dobro je da ne moraju prolaziti teškoće onoga vremena, ali možda trebaju znati kako je bilo prije. Sada kada dođem tamo u rodni kraj, djeca kažu da pozele po zimi malo prohodati po snijegu. Oni to žele, a mi smo morali. Za drugo nismo znali i nismo mogli promijeniti jer su takva bila vremena.

U ono staro vrijeme došli smo promrzli u školu, a nastavnici su nas, koji smo bili iz daleka, stavili blizu peći da se zagrijemo. Međutim mi smo nekada pod satom zaspali, a s naše odjeće se topio let i kapala je voda. Znam da ni njima nije bilo svejedno jer su znali da smo krenuli od kuće u šest sati kako bi stigli na nastavu u osam sati, pa su nam često znali progledati kroz prste. Imala sam dobru razrednicu koja se zvala Vida Žužul. I ona nas je učila puno toga praktičnog. Predavala nam je likovni i domaćinstvo. Domaćinstvo je bilo nastavak onog djela učiteljice Anice. Uvijek se rado sjetim kad sam za likovni dobila prve bojice i to drvene i voštane. Makar nisam vješta u crtanju željela sam isprobati boje. Sada znam da smo imali toliko toga za nacrtati, a da toga nismo bili svjesni. Na to nam je ukazivala i učiteljica Anica. Ona je vidjela i doživljavala prirodu i sve u njoj drugačije. Za nas na selu sve je to bilo normalno. Zbog toga smo od razrednice Vide dobivali pohvale. Nažalost, predmeta domaćinstvo danas više nema. Današnja djeca ne znaju zašiti gumb, oprati, a kamoli nešto domaće napraviti. Gospođa Vida nas je učila kako se rade razna tijesta, kako se nešto skuha, čisti perad, sprema zimnica. Danas je tu trgovina s gotovim jelima, mikrovalna pećnica, telefonska narudžba jela i sl. Sjećam se jedne zgode gdje sam htjela mami pokazati da znam napraviti rezance. Sve je išlo dobro samo nisam mogla dobiti okrugli mlinac, tijesto. Zato sam hodala oko stola, dok mi mama, uz smijeh, nije rekla gdje griješim: „Dobro da vam je učiteljica sve rekla, samo se ne mora ići oko stola da dobiješ okrugli mlinac, nego samo okreći pomalo tijesto i dobit ćeš okrugli oblik mlinca.” I to sam zapamtila do danas. Imali smo iza škole u Slunju mali vrt u kojemu smo svi radili,

dječaci svoje, a djevojčice svoje poslove. Imali smo rasadnik paprike, rajčice i svega ostalog. Svatko od nas morao je ponijeti kući rasadu i sve to staviti u svoj vrt na lijepo napravljene gredice. Kada su plodovi sazreli ponosno smo ih pokazivali svima. U školi smo učili kuhati. Zatim je bila grupa vezilja, švelja itd. Danas je drugačije jer je program drugačiji, a mislim i teži. Zato uvijek kažem svaka čast onome tko je izabrao učiteljsko zanimanje, jer je stvarno teško dijete učiti od prvog slova sve dok ne dođe do odraslog pametnog čovjeka. U davna vremena nije bilo raznih pomagala, ali su postojali veliki umovi koji su stvarali djela.

U školi nije bilo vodovoda nego se voda morala nositi s gradskog bunara u kantama. Moralo se nanositi puno vode za kuhinju gdje je kuhala mama moje prve učiteljice Anice. Nije bilo puno djece koja su mogla platiti jelo u školi. Pojeli su ujutro prije škole nešto kod kuće i do poslijepodne nije bilo ništa, dok se nije došlo kući. Opet se tu pokazalo siromaštvo koje je možda bilo i poticaj da se ide u školu, budući da su roditelji uvidjeli da se već s osam razreda osnovne škole može dobro raditi i zaraditi. Zato su djeca bila sretna kada su poslije osnovne škole mogla ići raditi i zaraditi za sebe i pomoći kod kuće. Skoro svugdje je bila velika obitelj, a novaca je uvijek trebalo. Nekada, prije moje generacije, radili su ljudi na odgovornim mjestima sa samo četiri razreda osnovne škole. Bitno je da se znalo čitati i pisati. To su obično bili muškarci, jer to nije bilo za žene sa sela već za one gospođe iz grada. Ali vremena su se promijenila. Na kraju osmoljetke, kako su rekli naši ljudi sa sela, već si bio bolje rangiran. Tada je došlo i vrijeme maturalnog putovanja, Za

mnoge nedostižno i vrlo skupo. Ja sam imala sreću da sam imala braću koja su već radila i zarađivala pa su mi platili maturalno putovanje. Još se toga rado sjetim i ponekad im zahvalim. Oni kažu da je to normalno, ali za puno đaka to nije bilo tako. Putovali smo u Bašku na otok Krk. Tada sam prvi put sama putovala vlakom i brodom. Takovo nešto je današnjim mladima čudno. Za mene je tih

pet dana ostalo nezaboravno. Braća su mi dala novaca za džeparac i da nešto kupim. Kupila sam mami sliku Majke Božje, a ostatak sam uštedjela da bih imala što duže. Nisam imala tražiti nekoga nešto jer su nas tako učili. Ali moja braća su meni sami od sebe dali nešto novaca za blagdane, proštenja, zborove, rođendane. Tako je bilo u vrijeme moga djetinjstva i mladosti.

IZ PISMA

PAPE IVANA PAVLA II. STARIJIM OSOBAMA

Jesen života
5. Što je starost? Kadšto ljudi govore o njoj kao o jeseni života – kako je govorio već Ciceron(9) – uspoređujući je s protjecanjem godišnjih doba i s mijenama u prirodi. Dovoljno je tijekom godine promatrati mijenjanje krajolika u planinama ili u nizinama, u poljima, dolinama i u šumama, na drveću i biljkama. Postoji velika sličnost između ljudskoga bioritma i ciklusâ prirode u koje spada i jesen.

Istodobno čovjek se razlikuje od svih ostalih realiteta koji ga okružuju budući da je on osoba. Stvoren na sliku Božju, on je svjesno i odgovorno biće. I upravo svojom duhovnom dimenzijom čovjek proživljava i nizanje različitih, no uvijek kratkotrajnih razdoblja. Sveti Efreim Sirijski običavao

je uspoređivati život s prstima jedne ruke da bi tako istaknuo kako njegovo trajanje nije dulje od pedlja ili pak da bi označio kako svako životno razdoblje – baš kao i svaki prst – ima svoje obilježje, jer „prsti predstavljaju pet stuba kojima se čovjek postupno uspinje”.(10)

Ako je dakle točno da su djetinjstvo i mladost za ljudsko biće razdoblja njegova oblikovanja i pripremanja za budućnost, kad, postajući svjesno svojih mogućnosti, izgrađuje planove za svoje zrelo doba, valja kazati da i starost ima svojih prednosti jer – kako primjećuje sveti Jeronim – ublažavajući silinu strasti, to životno doba „povećava mudrost čovjeka i pruža promišljenije savjete”.(11) U određenom smislu to je doba mudrosti, koja je većinom plod iskustva, jer je „vrijeme velik učitelj”.(12) Poznata je psalmistova molitva: „Nauči nas dane naše brojiti, da steknemo mudro srce”. (Ps 90 [89], 12).

9 Usp. Katon Stariji (De senectude), XIX, 70.

10 Iz propovijedi „Vanitas vanitatum”, 5–6.

11 Auget sapientiam, dat maturiora consilia”, Commentaria in Amos, 2, 263–264.

12 Corneille, Sertorius, čin II., pr. 4., stih 717.

AKTIVNOSTI ŽUPNOG CARITASA

ANĐELKA BUNIĆ

Mladi naše župe organizirali su za Nepomukove dane uspješnu akciju prodaje kolača, a prikupljeni novac darovali su ŽC u vidu kupnje hrane za potrebite.

U osnovnoj školi Lučko i područnim školama Stupnik i Ježdovec provedene su akcije sakupljanja živežnih namirnica za Uskrs i uz Dane kruha. Zahvaljujemo svima koji su sudjelovali u uspješnom provođenju akcije.

Iz sredstava akcije Hrvatskog Caritasa „Za 1000 radosti” uređen je sanitarni čvor jednoj samohranjoj majci. Od iste akcije plaćane su režije obitelji s više djece. Zahvaljujemo Hrvatskom Caritasu na odobrenim sredstvima.

U ovoj godini velike recesije ŽC je pomagao obiteljima koje su iznenada ostale bez sredstava

za život. Veseli smo kad nam naši korisnici saopće radosnu vijest da više ne trebaju našu pomoć. Radosni smo kad znaju cijeniti prvu pomoć koju im možemo pružiti.

Pojedine obitelji vežu nekako kraj s krajem, ali nemaju sredstva za ogrjev. ŽC je od novčanih

priloga župljana kupio 20 m³ ogrjevnog drva, a gospodin Željko Brnčić sa svojom firmom STP d.d. darovao je 150 m³ otpadnog drva s besplatnim dovozom do kuće. Zahvaljujemo gospodinu Brnčiću na donaciji.

Povremeno naši župljani iznenada dođu u situaciju da ne znaju kako dalje. U takvim trenucima važna je riječ utjehe i zajedničko pronalaženje izlaza iz neugodne situacije.

Jednoj obitelji s teškom materijalnom situacijom, gdje niti jedan član nije zaposlen zbog kroničnih i teških bolesti, od sredstava koje daju župljani u kasicu u crkvi, nabavljeni su i ugrađeni prozori i ulazna vrata.

Zahvaljujemo župljanima koji donose odjeću i obuću. Jedan dio podijelimo, a višak vozimo u centralno skladište Caritasa u Rakitje. Zahvaljujemo časnim ses-

Rad Župskog Caritasa

trama iz Hrvatskog Leskovca na posudbi njihovog kombija za te svrhe.

DEŽURSTVA u Caritasu su srijedom od 9 do 10 sati i od 16,15 do 17,15 sati

EDUKACIJU volontera vode koordinatori za ŽC Robert Futač i Josip Crnković vrlo uspješno, a naši vrijedni karitasovci se redovito odazivaju.

SURADNJA s Caritasom Zagrebačke nadbiskupije, Centrom za socijalnu skrb

Novi Zagreb i Samobor, općinom Stupnik kao i našim župnikom Vjekoslavom Pavlovićem je vrlo uspješna.

Osnivanjem mjesnog odbora Lučko i stradanjem obitelji Kapetanić ostvarena je međusobna suradnja na prikupljanju pomoći, sa željom da se ista nastavi i na drugim područjima na kojima se ŽC i Mjesni odbor preklapaju.

IZBOR VOLONTERA U ODBOR ŽC-A

ANĐELKA BUNIĆ

Iz Pravilnika Zagrebačke nadbiskupije saznajemo da je župni Caritas, pastoralna aktivnost, organizirana od nadležne crkvene vlasti, u svrhu promicanja djelotvorne kršćanske ljubavi u župnoj zajednici. Na čelu ŽC je odbor koji se sastoji od voditelja, zamjenika, blagajnika, zapisničara i određenog broja volontera. Članove Odbora ŽC (OŽC), imenuje župnik nakon što se posavjetovao s drugim odgovornim članovima župe.

Ove godine usvibnju istekao je petogodišnji mandat postojećim članovima OŽC. Budući da je svibanj za našu župu pun zbivanja oko Nepomukovih dana, na prijedlog gospodina župnika, izbor članova Odbora ŽC bio je prolongiran za jesen.

Uz vodstvo, koje je ostalo iz prošlog mandata, pridružili su se, pored postojećih i novi članovi. Sadašnji sastav našeg Odbora ŽC:

Anđelka Bunić, voditeljica
Mira Drobilo, zamjenica voditeljice
Eduard Brnčić, blagajnik
Marija Kerhač, zapisničarka
Ostali članovi Odbora ŽC su:

Marija Brnčić, Franjo Drobilo, Katica Gombović, Drago Iviček, Verica Lacković, Dragica Mihić, Arsenija Kratofil, Marija Matešić, Danijel Matešić, Vjeran Matešić i Milica Žic.

Osim Odbora imamo još vrijednih volontera, koji marljivo rade, ali se osjeća potreba da nam se priključe i župljani iz naselja Demerje i Ježdovec, jer teren najbolje mogu pokrivati stanovnici svojih naselja. Zato molimo da nam se jave volonteri iz navedenih područja.

Dragi župljani, zahvaljujem na darovima za naš ŽC, na Vašim molitvama za župnika, volontere i korisnike kao i na odjeći i obući. Neka vas Gospodin gradi obiljem milosti i blagoslova i neka vas potakne i nadalje na činjenje dobrih djela.

Humanitarne akcije učenika

AKCIJA SKUPLJANJA HRANE

ANĐELKA BUNIĆ

U mjesecu listopadu slavi se Dan kruha po svim školama u zemlji. Dok drugi učenici nose razne vrste kruha, pa kasnije ne znaju što bi s njim, u našoj školi već je postala tradicija da se za taj dan sakupljaju živežne namirnice za naše župljane u potrebi.

Takav vid obilježavanja Dana kruha je puno bolji iz više razloga:

- učenici se već od malena odgajaju na osjetljivost prema skupinama koje trebaju pomoć šire zajednice;
- u akciju su uključene i njihove obitelji, koje se isto podsjećaju da sve više ima onih kojima treba pomagati,
- naši sumještani u potrebi ne osjećaju se jadno i napušteno,
- zajednica se senzibilizira za potrebe svojih sumještana.

Dana 23. listopada 2009. godine provedena je već tradicionalna akcija sakupljanja živežnih namirnica u školi za potrebe Župnog Caritasa, (ŽC).

Sakupljanje donešenih namirnica bilo je organizirano u prijepodnevnom i poslijepodnevnom turnusu u Osnovnoj školi Lučko i prije podne u Područnim školama Stupnik i Ježdovec.

Volonter ŽC Drago Iviček došao je sa svojom prikolicom pred školu i sinkroniziranom aktivnošću Humanitarne skupine škole, u vrlo kratkom roku je sakupljena puna prikolica hrane, uz budno oko gospodina ravnatelja Ante Vuletića. Gospodin Drago je prevezao robu do stare škole. Došli su i učenici iz škole, a tamo su već čekale vrijedne volonterke koje su odmah sortirale i brojile namirnice, a onda radile pakete.

Odbor ŽC zahvaljuje roditeljima i učenicima što su se u lijepom broju uključili u akciju, kao i učiteljima škole, te ravnatelju g. Vuletiću i vjeroučitelju Pavi, koji je bio idejni začetnik i pokretač akcije.

KOLIČINA SAKUPLJENIH NAMIRNICA:

BRAŠNO	121 kg
SOL	28 kg
ŠEĆER	101 kg
TJESTENINA	157 paketa
RIŽA	51 kg
ULJE	45 l
KAVA	1,5 kg
OSTALO	50 kom.

PRVI SPOMENIK NEROĐENOJ DJEČICI

STIPE GRANIĆ

„Milosrdni Isuse oprosti nam za nerođenu i nevinu dječicu koja više nisu s nama“.

Natpis je to na prvom spomeniku nevinnoj dječici u Hrvatskoj koji je u ponedjeljak, 5. listopada 2009.g., na dan sv. Faustine Kowalske, u 15 sati svečano otkriven i blagoslovljen na glavnom karlovačkom groblju Jamadol, u aleji među ostala 2 spomenika (spomen kosturnicu žrtvama komunističkih zločina iz II. svjetskog rata i Križ braniteljima Domovinskog rata).

Centar za nerođene „Betlehem” i Udruga za promicanje vrijednosti i poštivanje dara života „Gabrijel” kao nositelji ideje i provođenja u djelo postavljanja spomenika zahvaljujući na širokoj pomoći dobročinitelja iz cijele Hrvatske i lokalnih vlasti, tvrtke Zelenilo koja se bavi održavanjem prostora, uspješno su priveli kraju postavljanje spomenika ne samo abortiranoj već i svoj spontano pobačennoj, prerano umrloj u bolesti, nesrećama i od gladi te svoj zlostavljanoj djeci. Sam spomenik Milosrdnog Isusa kako ga

je vidjela sveta Faustina Kovalska rad je kipara Franje Haramine, visok je 180 cm i težak oko 800 kilograma, izrađen u bijelom mramoru, otkrio je gradonačelnik grada Karlovca gospodin Damir Jelić. U ovom suncem obasjanom danu suze na oči okupljenih izazvale su ne samo riječi i podaci o

120000 nevine dječice koja se usmrte svakog dana u svijetu i 30 do 50 u Hrvatskoj u legalnim abortusima, već i prekrasna nevina dječica u bjelini koja su zasipala podnožje spomenika laticama bijelih ruža.

Ovim činom ne želimo nikome prijetiti, nikoga ne želimo koriti ili osuditi, pred ovim spomenikom svi će moći zapaliti svijeću, pomoliti se, isplakati se, pomiriti se sa samim sobom, kako reče u uvodu pater Marko Glogović, pavlin, voditelj apostolata za život na ovom prostoru. Spomenik je uz nazočnost više svećenika blagoslovio dekan karlovačkog Dekanata Ferdinand Vražić. Dekan Vražić blagoslovu je dodao vapaj i nadu da će doći dan kada će u Hrvatskoj i u svijetu prestati teći krv nevine dječice. Na kraju, kao i na početku nazočnih 400-tinjak gosti ispratila je pjesma „Za svu djecu nerođenu”, autora Marinka Klaića, a otpjevala ju je obitelj Božić s 13 djece uz pratnju Du-bravke Šegović.

Paljenjem svijeća gradonačelnika u pratnji dvoje dogradonačelnika, svećenika i mnoštva vjernika te ostavljanjem bijelih ruža pred spomenik završio je samo jedan čin, a počelo je puno više od toga...

DJEČJI KUTAK

„4 GODIŠNJA DOBA” U ZOO-U

PRIPREMILA: MARIJA GAURA

Jedna vrlo važna vijest za male prijatelje!

Jeste li znali da je Zagrebački Zoološki vrt pokrenuo novi obrazovni program - KLUB „4 godišnja doba”. Program je nastao kako bi potaknuo posjetitelje, pogotovo djecu, da dolaze u Zoološki vrt tijekom cijele godine.

Sve životinje mogu ispričati zanimljivu priču i to najmanje po jednu u svakom godišnjem dobu, stoga je nastala želja i cilj upoznati djecu s promjenama kroz koje životinje prolaze.

Kupnjom jedne ulaznice za klub „4 godišnja doba” ili kraće „4goZoo” dobiva se akreditacija na vlastito ime kojom su omogućena četiri posjeta Zoološkom vrtu, jedan u svakom godišnjem dobu. Svi članovi kluba, osim obilaska, dobivaju stručno vodstvo i četiri obrazovne brošure. Kako djeca često dolaze s roditeljima, bakama ili drugim članovima obitelji, uz ulaznicu kluba jedna odrasla osoba u pratnji može kupiti jeftiniju ulaznicu. Osim istaknutog, kupnjom ulaznice kluba „4goZoo” djeca još dobivaju: 30% popusta na suvenire iz programa „4goZoo”, obavijesti i novosti od Zoo vrta i kluba bar dva puta godišnje, e-mail adresu na kojoj mogu postavljati pitanja edukatorima te sudjelovanje u nagradnoj igri.

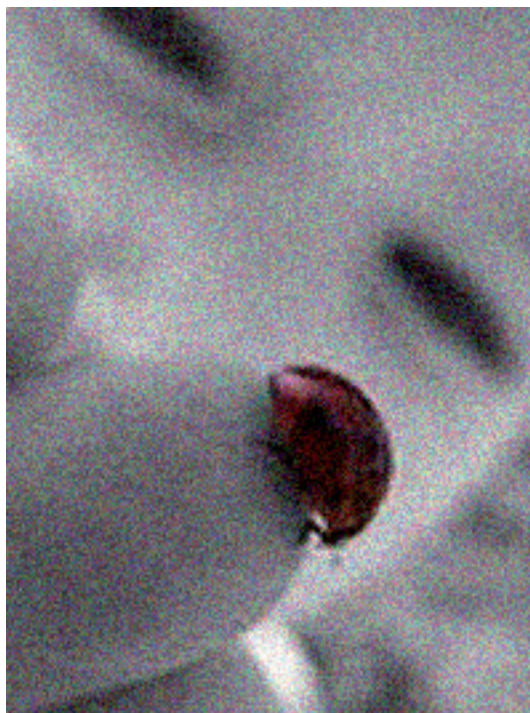
Cijena ulaznice kluba „4 godišnja doba” je 50 kn, dok redovna cijena za

četiri posjete iznosi 80 kn. Osoba u pratnji može kupiti ulaznicu za 20 kn dok je redovna cijena ulaznice za odraslu osobu 30 kn. Klub „4 godišnja doba” je nastao u suradnji Zoološkog vrta i agencije Idea-Perfekta.

Za sve upite vezano za ovaj projekat najbolje da se javite na sljedeće kontakte: 4godisnjadoba@zoo.hr
01 2302-198/3 (ured edukatora)

Vjerujemo da će ovakvi i slični projekti potaknuti mlade i djecu, ali i njihove roditelje da što više cijene svijet i prirodu oko nas proučavajući ju u konkretnim situacijama.

Podaci preuzeti s Interneta – www.zoo.hr

Dječje misli

DJEČJI RADOVI

Pripremila: Marija Matešić

BOŽIĆ

Božić je blagdan koji se slavi 25. prosinca. Na taj dan slavimo rođenje Isusovo. On se rodio u štalici, u Betlehemu. Na taj dan odlazimo na svetu misu i družimo se s rodbinom i prijateljima. Dan prije je Badnjak. Na Badnjak kitimo Božićnu jelku, pečemo kolače, odlazimo na polnočku i tamo dočekujemo Božić. U vrijeme Božića svi postajemo bolji, opraštamo i darujemo jedni drugima poklone. Ja volim Božić jer tada svi zajedno slavimo Isusovo rođenje.

Marija Julardžija

BOŽIĆ

Božić se slavi 25. prosinca. Na taj dan slavimo rođenje Isusa Krista. Isus se rodio u Betlehemu, u maloj štalici. Na Badnjak kitimo jelku i pravimo kolače. Tada idemo na misu polnočku. Na Badnjak više budemo s rodbinom i obitelji. Više se molimo i češće idemo na svetu misu. Na blagdan Božić uvijek se trebamo lijepo družiti!

Iva Vujeva

O BOŽIĆU

Božić je blagdan kada slavimo Isusovo rođenje. Na Božić jedni drugima darujemo

poklone i kitimo bor. Božić je prekrasan blagdan i tada smo svi sretni.

Anamarija Zorić

DRAGI ISUSE

Dragi Isuse, jako puno sam učila o tebi. Jako mi se sviđaju tvoje molitve. Ja volim tvoje lijepo, lijepo pjesme. I idem svaku nedjelju u crkvu. Veselim se svojoj prvoj pričesti. I veselim se svetom Nikoli, Jer ću dobiti darove.

Jelena Spajić

BOŽIĆNA PJESMA

Božić je blagdan ljubavi i mira radost i sreću donosi nam svima. A kad dođe pravi čas on zakuca na vrata blagoslov nam da i svojom svjetlošću nas obasjava.

Ivana Duić

BOŽIĆ

Božić je sreća moja i ljubav moja. Kad je Isusov rođendan „Aleluja, aleluja, aleluja!“ Ja sam zrno u životu i Isusu se sviđam. Isusu se sviđam i tako dobivam. Sretan rođendan Isuse!

Matej Brakus

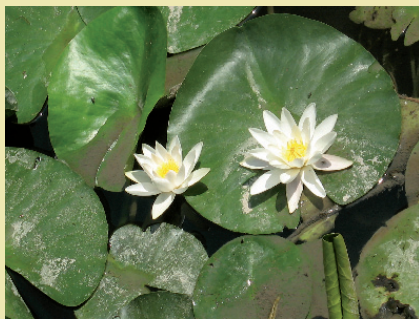
OSMOSMJERKA BOŽIĆNE PJESME

D	A	V	R	I	J	E	M	E	L	T	E	B
Č	U	V	A	R	I	N	A	L	S	S	P	E
Z	A	M	E	J	U	Ć	Đ	E	J	V	A	N
U	D	M	G	H	R	T	A	I	D	U	S	E
D	A	R	A	A	I	L	E	S	E	V	T	Ć
M	N	H	A	T	Š	I	D	O	G	J	O	B
A	A	V	S	V	Č	I	I	N	U	N	R	O
J	S	E	D	O	O	I	O	D	V	U	E	Ž
K	Č	S	V	I	M	N	A	U	O	R	L	I
O	O	J	I	N	A	R	O	V	D	R	A	Ć
D	E	G	A	L	B	E	T	S	E	D	A	U
K	I	K	H	E	M	J	A	V	A	P	S	N
R	O	D	I	O	I	V	O	K	R	I	S	T

U osmosmjerci se kriju riječi iz naslova (uglavnom hrvatskih) božićnih pjesama. Pronađite riječi i dopunite popis:

KYRIE _____; _____
 _____ ZEMLJI;
 VESELJE TI _____;
 _____ SE BOG I _____
 _____; _____ SE NARODI;
 O PASTIRI, _____
 _____; _____ BUDI
 MLADI KRALJU, _____
 NEBA; O _____; U TO _____;
 _____ JE _____;
 _____ NAM SE; TRI KRALJA _____;
 _____ SE ČUJE; _____ MALI _____;
 _____ SE _____ BOŽJA; SKLOPI _____
 OČICE; _____ SVIJETU; _____ FIDELES,
 _____ SNEŽEK; TIHA _____; _____.

NEZAOKRUŽENA SLOVA REDOM: _____

PRIČA O „ŽOHARU”

PRIJATELJI NE BIRAJU...

PETAR BUNIĆ

Bilo jednom davno...šetao se dječak neasfaltiranim putem koji je vodio nedaleko od sela prema smetlištu nepravedno smještenim u prirodi. Tamo se susreo s njim. Bio je napušten, mlad, izgladnio i pun buha. Kada je došao na svijet bio je zaštićen majkom, dobro se razvijao sve dok ga se netko odlučio riješiti iz tko zna kakvog razloga. Možda se samo nije „rodio s pedigreom” da bi bio poželjan, kako bi se njime moglo hvaliti, zabavljati, kako bi mogao biti koristan. Možda više nije bio zanimljiv. Zapravo tko bi sve mogao znati zbog kojeg razloga je bio jednostavno odbačen.

Jadno je cvilio i molio za pomoć, ali je bio previše odvratan za gledati, a kamoli za dirati, pa mu nitko nije niti prilazio, vjerojatno zato što je i smrdio. Sve više je propadao tako napušten i glas mu je bio tiši i jadniji. Nitko, ama baš nitko, mu nije želio pomoći. Vjerojatno zato što je bio bez pedigrea. Dani su prolazili, a on je pokušavao preživljavati od kapljica vode koje su se sakupljale na lišću biljaka uz put. Sati su mu prolazili u nadanju da će ga netko primijetiti, baciti mu nešto za jesti. Potajno je želio da ga netko prihvatiti, uzme k sebi, ali jadno je izgledao, tko bi ga takvog neznatnog i neprivlačnog želio. Života i nade je bilo sve manje, a i buhe su mu ispijale krv i dodatno ga oslabile. Trpio je nepodnošljiv svrab.

Kada se najmanje nadao, u daljini puta kod mosta, ugledao je dječaka koji se veselo uputio prema obližnjim barama, gdje se često igrao bacajući kamenčiće u

vodu praveći žabice*. Bližio se trenutak koji mu je uvijek bio radostan jer je budio nadu da će se nešto dobro dogoditi, ali i strah od ponovnog neprihvatanja, jer su ga često znali čak i kamenjima gađati. U jednom trenutku je osjetio kako će taj dječak napraviti više za njega, barem da će ga pogledati, nasmijati mu se iako je i dalje bio sumnjičav zbog čestih razočarenja i nesreća koje su ga pratile. Zacvilio je patničkim pozivom u pomoć više puta i sve glasnije i odlučnije. Dječak ga je primjetio! Opet se javio strah da ga dječak ne počne gađati kamenjem, pa je bio nesiguran da li bi mu se približio ili ne. Odlučio je da mu priđe bliže jer je ionako bio jako slab i beživotan, pa nije imao što izgubiti.

Kada ga je ugledao, prvi osjećaj koji se pobudio u dječaku je bio sažaljenje. Primjetio je mladog mačka koji je skoro ostao bez dlake, a buhe su ga bjesomučno ispijale. Od njega su ostali samo kost i koža! Tada je znao da mu želi pomoći, ali ga je obuzeo osjećaj gađenja i pitao se što s njim učiniti, kako ga primiti i s čime. Taj prvi susret je trajao neko vrijeme, niti jedan niti drugi nisu znali što i kako? Gledali su se, bili su zbunjeni i sada je došao trenutak da dječak napravi drugi potez.

Dječak se u sebi borio s gađenjem, ali želja za pomoći u nevolji je bila snažnija i od nje su nekom svojom logikom dolazile ideje i rješenja kako i na koji način

*Kada se plosnati kamen baci u vodu pod malim kutem, odbija se o površinu vode i stvara dojam kao kad žaba skaće. Po površini vode nastaju kružni valovi tamo gdje kamen dotakne vodu.

postupiti. Sada je došao trenutak kada je dječak počeo djelovati i više se nije pitao što treba napraviti, već je znao. Bio je to posljednji trenutak da mu pomogne, zadnja slamka koja ga je mogla spasiti, slamka ljubavi i dogodilo se obostrano povjerenje. Mačak ga se više nije bojao i prepustio se dječaku s povjerenjem.

Sada je dječak tražio način kako uzeti takvo stvorenje i tada je shvatio da je rješenje svakog problema uvijek blizu i da ga se ne treba daleko tražiti. U blizini je bilo starih novina koje su poslužile da zaštite dječakove ruke od buha kako bi mogao nesmetano nositi jadnu životinju.

PODGOVOR:

Mačak se kasnije uz dječakovu pomoć dobro oporavio i njihova veza je bila posebna. Dječak je mačku dao ime Žohar

(od milja Žohi) po tome kako je ružno izgledao kada ga je susreo.

Priča je metaforičkog karaktera i kada bi se prenijela u naše živote mogli bi se prepoznati u odbačenosti, kako često idemo za nečim što je više po našim iskrivljenim kriterijima bolje, privlačnije, dok pravu vrijednost, ljubav odbacujemo. Tako provodimo živote ne prepoznajući vrijednosti u drugome, manje vrijednom, manje privlačnom, „bez pedigrea”. Evanđelje nam govori kako bi trebali ići siromasima, svakom čovjeku, koji u određenom trenutku padne na bilo koji način, u trenutku kada je slab, a takvi će nam otkriti blago, ljepotu. Oni su nam potrebni za naš rast u ljubavi. Prepoznavajmo ih i u bližnjima, svatko je negdje u nekom dijelu siromah, ne odbacujmo ih, rastimo s njima.

KLIZANJE...

PRIPREMILA: MARIJA GAURA

ŠRC Šalata otvorilo je svoje klizalište za sve male i velike Zagrepčane koji uživaju u zimskim sportovima.

Raspored klizanja za građanstvo

- ZIMA 2009.

SRIJEDA - PETAK

18:00 - 19:30 h

SUBOTA - NEDJELJA

10:30 - 12:00 h

18:00 - 19:30 h

20:30 - 22:00 h

ULAZ RADNI DAN: 15,00 kn

VIKEND PRIJE PODNE: 15,00 kn

IZNAJMLJIVANJE KLIZALJKI: 15,00 kn

VIKEND POSLIJE PODNE: 20,00 kn

IZNAJMLJIVANJE KLIZALJKI: 20,00 kn

MJESEČNA KARTA: 200,00 kn

KARNET IZNAJMLJIVANJE

KLIZALJKI (10 KARATA): 120,00 kn

ŠKOLA KLIZANJA

Škola klizanja počela je u nedjelju, 15.11.2009. u terminu od 12,45 do 13,45 sati

BLAGAJNA SE OTVARA 30 MIN PRIJE POČETKA TERMINA.

ŠRC Šalata: 01/4617-255, 01/4618-509

Izvor: www.salata.hr

ODBOJKAŠKA EKIPA ŽUPE

**JELENA ĐUREKOVIĆ
ANTE JURIĆ, TIHOMIR MALIĆ,
IVICA STANIĆ,**

Odbojkaška ekipa Župe sv. Ivana Nepomuka, djeluje već tri godine. U tom razdoblju natjecali smo se u „Katoličkoj odbojkaškoj ligi” te na različitim turnirima, manifestacijama, priredbama i ostalim sportskim susretima. „KOL” postoji od 2002. godine i okuplja odbojkaške ekipe s područja zagrebačke nadbiskupije u šest različitih kategorija natjecanja.

Odbojkaška ekipa župe

Trenutno nastupamo u kategorijama mješovite i muške odbojke te u mješovitoj konkurenciji zauzimamo sredinu tablice od ukupno devet ekipa. Članovi ekipe su mladi s područja župne zajednice i obližnjih naselja. Trenutno brojimo dvadesetak članova. Dosad smo osvojili četiri trofeja u ligaškim i kup natjecanjima, a osim natjecanja sudjelujemo i u ostalim aktivnostima vezanim i organiziranim od strane „KOL-a”, kao što su molitveni susreti, druženja mladih, križni putovi i sl. Više informacija možete dobiti na web stranici : <http://www.knd.hr/kol/>
Radi boljeg funkcioniranja i organizacije treninga, najma dvorane, nabave opreme, a potaknuti dobrim rezultatima, odlučili

smo se na osnivanje odbojkaškog kluba. U tom cilju „Odbojkaški klub Nepomuk” osnovan je 4. studenoga 2008. godine u Gornjem Stupniku. Osim predstavljanja naše župe u „KOL-u”, „OK Nepomuk” vrši pripreme za nastupanje u 2.b hrvatskoj odbojkaškoj ligi. U narednoj budućnosti planiramo u još većoj mjeri djeci i mladima u župi približiti odbojku i ostale sadržaje vezane uz „KOL”.

Neki od naših ciljeva su:

- okupiti mlade koji su voljni svojim radom, disciplinom i zalaganjem na treninzima i natjecanjima razvijati svoje sportske i međuljudske kvalitete
- organizirati i provoditi sustavne treninge članova radi priprema za natjecanje
- sudjelovati i organizirati natjecanja i turnire u odbojci
- ukupnom aktivnosti kluba poticati razumijevanje i usvajanje etičkih vrijednosti kroz bavljenje športom

Ovom prilikom posebno zahvaljujemo našem župniku, vlč. Vjekoslavu Pavloviću na njegovoj nesebičnoj pomoći, jer bez nje ne bi bili u mogućnosti ostvariti dosadašnje rezultate.

Također, koristimo ovu priliku da se predstavimo eventualnim sponzorima ili donatorima, koji su nam voljni pomoći u daljnjem radu, djelovanju i ostvarivanju navedenih ciljeva.

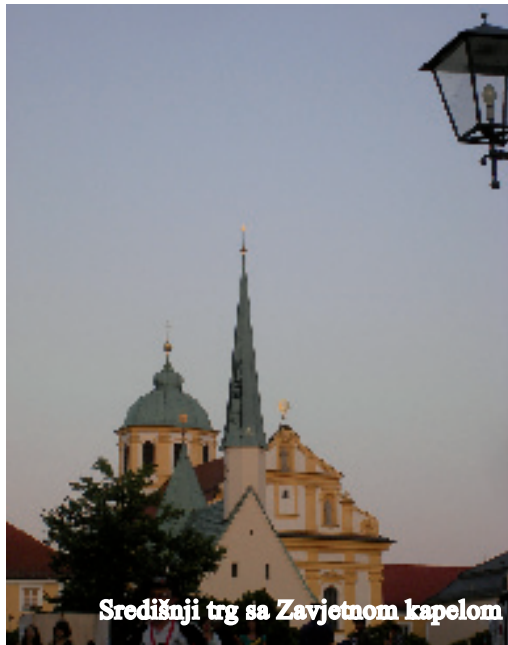
Kontaktirati nas možete na e-mail adresu: o.k.nepomuk@gmail.com

Pozivamo sve mlade da nam se pridruže kako bi u što većem broju mogli radosno širiti radost igre koja ispunja ne samo tijelo nego i duh.

FORUM MLADIH ALTOETING

TIHANA KRAJAČIĆ

Kao poticaj za mnoge mlade, koji nisu možda upoznati s ovakvim susretima, želim vam ukratko prikazati susret na kojem su sudjelovali i mladi iz naše župe. Forum mladih je susret koji se održava svake godine u njemačkom gradu Altoettingu kao jedan od ljetnih susreta za mlade u organizaciji zajednice Emanuel. To je susret koji se u mnogočemu razlikuje od drugih susreta. U tih nekoliko dana više stotina mladih uistinu živi s Gospodinom svaki trenutak. Učimo u svakoj osobi vidjeti Boga i ono što je dobro. Naučimo oslušivati jedni druge i način na koji nas Gospodin svojom ljubavlju povezuje u novo zajedništvo.

Središnji trg sa Zavjetnom kapelom

Altoetting je najveće Marijansko svetište u Njemačkoj u kojem se štuje Crna Gospa, koja je pomogla mnogima i učinila mnoga čuda prema zagovoru. Sama zavjetna kapela je posvećena Gospi od pomoći i ukrašena je mnogobrojnim zahvalama za Marijinu pomoć.

U gradu se nalazi još nekoliko prekrasnih crkava: kapela Milosti, kapela Presvetog Oltarskog Sakramenta, Bazilika sv. Ane, crkva sv. Konrada i dr.

Svaki dan započinjao je molitvom pohvala kojima smo radosno slavili Gospodina. Zatim smo imali predavanja u kojim su nam brojni duhovnici željeli pokazati prisutnost Gospodinova djelovanja u našem svakodnevnom životu. Nakon predavanja svečano smo slavili svetu misu s mnogim svećenicima i biskupima iz različitih europskih zemalja.

Imali smo vremena za osobnu molitvu i za razgovore u hodočasničkim skupinama,

gdje smo se osvrtnali na ono što nam je prethodni dan donio i kako nas se Božja riječ posebno takla. U ovim skupinama naučili smo slušati jedni druge bez komentiranja, primati iskustva od nama nepoznatih ljudi i mnogo toga što nas potiče i pokreće na naš duhovni rast.

Imali smo i radionice na kojima smo sudjelovali po osobnom odabiru. Posebno nas se dojmila radionica o Duhu Svetom. Tamo smo naučili koji su darovi Duha Svetoga i kako se oni manifestiraju. Također smo naučili kako se otvoriti da Duh Sveti stvarno djeluje u našem životu. Čuli smo mnoga iskustva mladih koji su stvarno primili Darove i primijenili ih u vlastitom životu. Oni su umnožili svoje talente ne zakopavši ih u zemlju da istrunu, nego su ih dali drugima čineći dobro.

Različiti zabavni i sportski programi tijekom kasnog popodneva upotpunili su naš dan.

Za kraj svake večeri imali smo večernji program u kojem su sudjelovali mladi iz različitih zemalja. Jedan p o s e b a n gost ispričao nam je svoju životnu priču koja nas je iznimno dotakla. To je Joan Paul Mary (Paddy Kelly) koji se obratio i postao redovnik reda sv. Ivana. Dotakao nas

je svojim obraćenjem, svojim pjesmama i istinskim življenjem te vjerom u Stvoritelja i štovanjem Marije.

Kroz tih tjedan dana doživjeli smo duboka iskustva koja su svoj vrhunac imala u svetim misama i klanjanjima pred Presvetim Oltarskim Sakramentom.

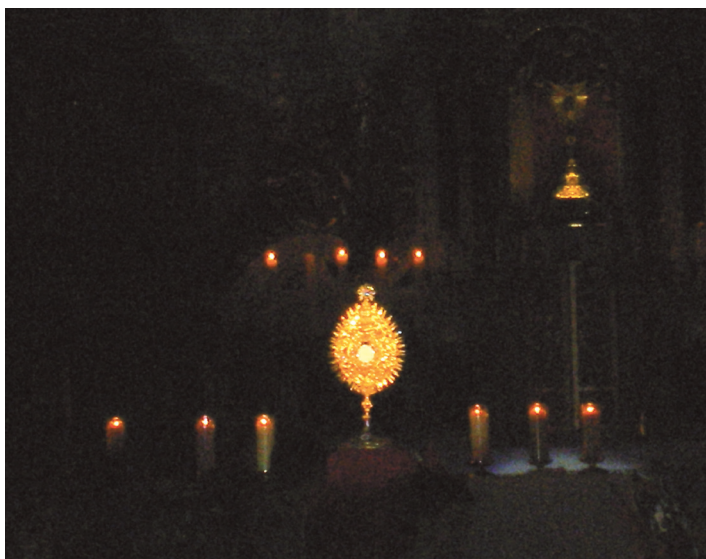
U misama smo dobivali mnoge milosti, ali i iskazivali poštovanje prema našem Isusu, koji je za nas položio svoj život i dao nam život vječni.

Sav put, svi ljudi, sva događanja, sve molitve predane su u Gospodinovu milost.

Zahvalili smo Gospodinu na svim darovima i ljudima koji su ušli u naš život i promjenili ga.

Vjerujem da će sljedeći forum na ljeto 2010. također biti prekrasno iskustvo na koje ste svi pozvani.

Na kraju se prisjećam jedne od značajnih rečenica jednog njemačkog biskupa: „Nebo je naša domovina!“. Imajte ovo u sjećanju, ali i na srcu, kao težnju za svaki novi dan.

44. PKP

„PODNOSITE JEDNI DRUGE U LJUBAVI”

MARIJA GAURA

To je bilo moje prvo sudjelovanje na PKP-u pa sam bila malo nervozna jer su mi iskusni planinari i moje sestre već pričali „čari” dobivanja žuljeva, napor, „teške noge”, spavanje u neobičnim uvjetima na tvrdoj podlozi. Nešto neprimamljivo, ha? Jedva sam čekala polazak i ta dva dana hoda s grupom nepoznatih ljudi i s onima koje poznam već duže vrijeme. Križni put započeo je oko osam sati kod crkve sv. Anastazije u Samoboru. Potom su slijedile postaje: kapela sv. Ane–Samobor, kapela sv. Jurja– Samobor, kapela sv. Josipa–Konščica, kapela sv. Roka–Galgovo, župna crkva Srca Isusova–Rakov Potok, kapela sv. Benedikta–Stupnik i župna crkva sv. Ivana Nepomuka–Lučko. Geslo 44. PKP-a bilo je „Podnosite jedne druge u ljubavi.” Čim smo prošli nekoliko kilometara shvatila sam da geslo zaista

dobro opisuje PKP. Iako nas je čekao naporan put i nismo znali kakvo nas vrijeme čeka, nosila se gitara i križ, pjevale su se pjesme. Svi su razgovarali i međusobno se upoznavali. Bilo je ugodno hodati uz ljude koji su zanemarili umor, iako je svakim kilometrom bio sve jači. Prvi dan je prošao poprilično brzo. Čak uz kišu i mali pljusak, raspoloženje nije padalo. Kabanice su postale bitan modni detalj na putu do postaje šutnje. Šesta postaja šutnje započela je u Stupničkoj šumi. Moram priznati da me put kroz šumu negativno iznenadio. Djelovalo je kao da hodamo u prazno, nikad joj kraja. No, kada smo bili blizu kapele sv. Benedikta svima je bilo puno lakše, jer smo bili blizu odmorišta. Navečer smo stigli u OŠ „LUČKO”, gdje smo ostavili svoje stvari i pripremili vreće za spavanje. Prije spavanja otišli smo na večeru u dom „Sijač” gdje nas je dočekao grah, mnogo kolača i toplog čaja. Mislim da je svaki planinar zahvalan onima koji su nam napravili obilnu i ukusnu večeru. Zahvaljujemo im od srca i neka im dragi Bog dobro vrati dobrim. Nakon večere bila je sv. misa u crkvi sv. Ivana Nepomuka koju

Mladi iz Salomonskih otoka

je slavio o. Ivica Gregurec. On je došao sa Salomonskih otoka sa svojim župljanima, mladim ljudima kojima naš PKP ne bi predstavljao veliku muku, jer oni moraju svakodnevno prohodati mnogo veći put. Oni su nas razveselili i svojom pojavom i pjesmama koje su izveli nakon mise. Nakon kratkog druženja s prijateljima iz drugog dijela svijeta uputili smo se u školu na spavanje.

U nedjelju su postaje bile župna crkva Uzvišenja Sv. Križa–Kerestinec, kapela Majke Božje Lurdske–M. Gorica, kapela Marije Magdalene–Srebrnjak, raspelo–Svetonedeljski brijeg, raspelo–Brezje i kapela sv. Andrije–Rakitje. Cijelim našim putem pratio nas je naš ispovjednik, dragi i simpatični vlč. Luka Sljepčević, koji je prohodao dva dana sa smješkom na licu i svima nam bio izvor smijeha kada nam je bilo teško. Svi događaji tijekom križnog puta kao pjevanje, posuđivanje tenisica, dijeljenje hrane, pričanja starih priča, up-

oznavanje s novim ljudima, zaista su ostavili u nama neizbrisiv trag. Iako put nije bio lagan s užitkom sam došla do posljednje postaje. Neopisiv je osjećaj radosti kada uspijete doći do cilja uz sve napore koje možda sami ne biste izdržali. Potpora drugih, razgovor s ostalima koji prolaze isto, puno znači i tjera vas da idete dalje. Zaboravili smo sav napor i najedanput smo bili pred prekrasnom crkvom bl. A. Stepinca u Novakima. Misa je bila malo drugačija nego inače. Zapravo sve je kroz ta dva dana bilo drugačije i posebnije. Bilo mi je žao kada smo se morali svi skupa oprostiti i krenuti svojim putem.

Mislim da je svaki polaznik ostao u kontaktu s nekolicinom onih koje je upoznao te se nadam da ću većinu vidjeti na 45.

PKP-u. Na ovogodišnjem PKP-u pronašla sam određeni mir i sreću u molitvi, pjesmi i prijateljima. Zahvalna sam Bogu što nam je pomogao i što je bio s nama i u nama na putu prijateljstva.

GLAS NARODA 44. PKP

Dojmio me se osmijeh na drugim licima unatoč izmučenosti od hoda...,spremnost pomoći drugima..., zajedništvo...i što unatoč svom umoru koji osjećamo u nogama, nitko ne kaže da mu je teško nego ustrajno korača prema cilju!!!!

Suzy!

Najviše me je takla spremnost naših župljana da pomognu u onome gdje mladi možda nisu mogli pomoći: u pečenju kolača, pripremi doručka, spravljanju graha za mlade i ostalome.

Tiny

Ovaj PKP je za mene bio vrlo osobno iskustvo s Gospodinom i s ljudima. Osjećala sam da je svaki čovjek došao

na križni put s iskrenom željom u srcu i vlastitom nakanom. Vrhunac je bio u klanjanju pred Presvetim koje je potrajalo cijelu noć. U tim trenucima Isus je bio tako blizu-srce uz srce.

J.M.

SHKM ZADAR 2010.

POZIV MLADIMA

Radosna srca pozivamo sve mlade na sljedeći susret hrvatske katoličke mladeži koji će se održati 8.-9. svibnja 2010. godine.

Program susreta:

SUBOTA:

- doček skupina
- popodnevni program
- euharistijsko slavlje
- nastavak programa
- odlazak na župe

NEDJELJA

- druženje s mladima po župama
- sudjelovanje na župnim misama
- program za skupine

Kroz naredne mjesece, a prije samog susreta pozvani ste da se pridružite vrlo zanimljivim pripremama koje će se održavati jednom mjesečno, u Domu „Sijač“, a prema rasporedu koji će biti oglašen na oglasnoj ploči i web stranici župe.

Teme susreta, a koje su vezane za sam geslo susreta će biti:

- Radost izabranja
- Radost dozrijevanja
- Radost plodonosna
- Radost žrtvena
- Radost uskrsna
- Slaviti radost potpunu – Živjeti radost potpunu (završni pripremni susret u autobusu)

Nadamo se da ćete odazvati i odvažiti na ovaj susret te sudjelovati u samim pripremama kako bi još više razvili svoj odnos s Gospodinom i živjeli radost koju nam je navjestio u Radosnoj vijesti.

SUSRET HRVATSKE
KATOLIČKE MLADEŽI
Zadar 2010.

Da vaša radost bude potpuna
15. 11.

MOLITVA ZA SHKM

Isuse Kriste, istinski Trse, hvala Ti što si nas za svoje loze izabrao, što nas je Otac Tvoj, vinogradar dobri, po krštenju u Tebe ucijepio i snagom Duha Svetoga krijepio. Hvala Ti što smo s Tobom u jedno srasli, što smo u vinogradu Crkve rasli.

Daj da u Tebi, Trse, ostanemo i mnogo dobrog roda donosimo, da zdravo i zrelo grožđe postanemo i muku gnječenja strpljivo podnosimo. Nek vino Tvoje u nama vrije, da radost Tvoju i bližnji pije.

Ne dopusti, Kriste, da se od Tebe odijelimo i da vinograd Crkve napustimo. Ne daj da lažnu radost tražimo, Ne daj da žed otrovom tažimo.

Snaži nas, da se ne umorimo. Pomlađuj nas, da ne ostarimo. Ti si naš život, Ti naša mladost, Ti budi naša potpuna radost. Amen.

INTERVJU

S. KRISTINA PIŠKOVIĆ

KARMELIĆANKA BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA

PRIREDIO: MILAN DESNICA

Ovoga puta donosimo vam razgovor sa sestrom Kristinom Pišković, karmelićankom BSI.

Sestro Kristina, kojoj družbi, zajednici pripadate?

Pripadam zajednici Karmelićanki Božanskog Srca Isusova. Naša Družba pripada grani otvorenog Karmela, kojeg je svijetu po aktivnom zalaganju učinila dostupnim i bližim naša utemeljiteljica bl. Marija Terezija od sv. Josipa.

Gdje se sve u Hrvatskoj i svijetu nalaze vaši samostani?

U našoj domovini imamo 9 zajednica: Split, Bibinje, Krk-Punat, Slavonski Brod, Belica kod Čakovca, Poredje–Hum na Sutli, Strmec, Zagreb, Hrvatski Leskovac i jedan u BiH-Gabela Polje. Imamo i misijske postaje u Africi-Nigerija, u Rusiji, Islandu, Brazilu, zatim smo prisutne na Američkom tlu i u više europskih zemalja.

Koja je karizma vaše zajednice?

Karizma naše zajednice želi Crkvu obogatiti prvenstveno molitvenim darom, a zatim karitativnim i socijalnim radom, napose odgojem nezbrinute djece, dječjim vrtićima, katehezom djece i mladih, pružanjem skrbi starijim osobama, duhovna i materijalna podrška obiteljima, organiziranjem duhovnih obnova i tribina kao permanentno obrazovanje vjernika.

Koju ulogu imate u Vašoj zajednici u Hrv. Leskovcu?

Ne bih to nazvala ulogom, jer taj termin u meni doziva negativne konotacije, nego poslanjem, koje se sastoji u predvođenju i animiranju redovničke zajednice kako bih velikodušnom zauzetošću živjela karizmu Družbe. Rekla bih da je moja prioritetna zadaća u sestrama i svima s kojima dolazim u kontakt buditi ljubav i odanost prema Bogu i Crkvi.

Koliko dugo ste časna sestra?

Imam osjećaj da sam to oduvijek, ali po zbroju godina bliži se 29 godina.

Kada ste osjetili poziv za odlazak u samostan?

Želja se pojavila u četrnaestoj godini, od tada sam započela intenzivnije moliti, promišljati nad životnim izborima, obavljati duhovne vježbe. Tako je polako dozrijevala odluka koja se realizirala u devetnaestoj godini kada sam nastupila u zajednicu sestara Karmelićanki BSI u Zagrebu.

Koji su Vam uzori pomogli u odluci za ovaj veliki odabir?

Presudna je bila osoba Isusa iz Nazareta, u Njemu me sve oduševljavalo i dozivalo na nasljedovanje. Od tih mladenačkih traganja za uzorima pa do danas Isus ostaje moje naj snažnije nadahnuće, moj ideal i moja čežnja. Stoga i volim reći da je moja duhovnost Kristocentrična. Svakako i Blažena Djeвица Marija svojim

poniznim i otvorenim stavom privlačila me da se upustim u avanturu s Bogom, a kasnije karmelski sveci od kojih sam učila umijeće ljubavi, napose sv. mala Terезija sa svojim jedinstvenim, istinitim i nježnim odnosom prema Isusu.

Na koji način ostvarujete svoje redovništvo?

Moj posvećeni život ostvaruje se najsnažnije kroz trenutke bivanja pred Bogom u osobnoj, kontemplativnoj i zajedničkoj molitvi, zatim u sebedarju potrebitom čovjeku.

Je li Vam redovništvo pomoglo da se ostvarite kao osoba?

Da svakako, no u potpunosti se to može ostvariti ukoliko se ispravno razumije i živi Božja logika „Tko izgubi svoj život poradi mene naći će ga.” (Mt 15,25)

Koji su teški trenuci u životu časne sestre i na koji način ih Vi prebrodite?

Najteže je kada se udaljite od ideala, zapravo propusti u ljubavi koji rezultiraju nutarnjom patnjom i nezadovoljstvom. Terapija je ponizno priznanje sebi i drugima, te ustrajna molitva koja donosi mir, predanje i novi polet.

Kako danas pomoći mladima da se odluče za redovništvo?

Trebamo stvarati mentalitet svetoga, jer je sve postalo relativno, profano. Živimo u svijetu koji se neprestano mijenja. Stoga su mladi žedni novih spoznaja, ispunjeni su znatiželjom. Ponekad je vrlo teško napraviti izbor. Kada izabiremo donekle umiremo; odričemo se drugih mogućnosti. Zbog toga je mladima teško odlučivati. Stoga mi vjernici ne smijemo živjeti površnu religioznost, naša vjera treba biti osobna i uvjerljiva. Moramo biti autentični, svjedočanstvom života po-

nuditi mladima karakteristične putove nasljedovanja Krista i svetosti.

Znamo da mnogi roditelji, čak i vjernici, negoduju kad im djeca izraze želju za odlazak u samostan (zbog odvajanja od doma). Da li nakon odlaska u samostan imate vremena za svoju biološku obitelj (roditelje, braću i sestre)?

Da, roditelji u neznanju, a možemo reći i svojim sebičnim stavovima, sprečavaju djecu da se približe Bogu, da mu se ponude za uzvišene planove. Misle da zauvijek gube svoju djecu, naprotiv samostan ne sprečava odnose s obitelji, nego nas uči pravoj, istinskoj ljubavi i brizi za svoje voljene. Moje iskustvo je da sigurno nikad ne bih tako evanđeoski voljela svoju obitelj kao što ih volim živjeti svoje zvanje. Oni postaju dionici duhovnih dobara koje Bog dijeli meni i mojoj zajednici.

Sestra Kristina Pišković

Imam vremena i za posjet obitelji te sudjelovanje u njihovih obiteljskim slavljima, radostima i bolima.

Koja je Vaša poruka onima koji su neodlučni na putu prema redovništvu?

Poslužit ću se riječima psalma 37,4-5 „Prepušti Gospodinu putove svoje i On će ispuniti želje tvoga srca.” Mladi, odbacite strah koji vas paralizira da budete slobodna bića. Ući u odnos s Bogom već ovdje na zemlji nešto je najljepše što vam se može dogoditi. Bog je zanimljiviji od svih privida i varavih ponuda. On otvara nove horizonte. Nemojte se umoriti tražiti Istinu koja se zove Krist. Čeka Vas neviđeno iznenađenje.

Na koji način sudjelujete u radu župske zajednice?

Prvenstveno svakodnevnom molitvom koja ima nenadoknadivu vrijednost. Zatim organiziranjem molitvenih susreta koji imaju i edukacijsku formu, animiranjem liturgije pjevanjem. Zatim poslanjem naše karizme koja obuhvaća odgoj djece predškolske dobi, brigom i odgojem djece bez roditeljske skrbi, obiteljima, mladima, vjeronaučnom djecom, posjetima starijim i bolesnim župljanima, karitativnim djeloanjem.

Koji su naredni projekti Vaše zajednice koje želite ostvariti i na koji način želite potaknuti vjernike da se aktivnije uključe u život župe?

Želimo unijeti jednu duhovnu svježinu otvarajući se prema vjernicima laicima kojima nudimo da participiraju na našoj karizmi. Samo u cjelovitoj ekleziologiji, gdje su različita zvanja okupljena zajedno kao jedan Božji narod, možemo biti znak i svjedočanstvo.

Također naš veliki i željeni projekt jest

sagraditi križni put na našem imanju koji bi bio velika pomoć vjernicima u duhovnom sazrijevanju. Koliko smo više slični Bogu toliko ćemo više uočavati potrebe župne zajednice, darivat se prema svojim mogućnostima pa i više od onoga što mislimo da možemo.

Imate li kakvu poruku za naše čitatelje?

Prvenstveno želim zahvaliti i pohvaliti uredništvo koje s tako puno entuzijazma radi na ukusno uređenom župnom listu. Voljela bih da čitatelji i svi vjernici naše župe zahvale Gospodinu što imaju svoju župnu obitelj kojoj pripadaju, da se što više uključe u duhovna događanja, a stariji i bolesni da budu apostoli molitve i dragovoljno prihvaćene patnje za istinsku obnovu cijele župe. Smatram vrlo važnim i potičem da se u ovoj svećeničkoj godini mole za svoje duhovne pastire.

Budući da se nalazimo u vremenu Došašća želim svim vjernicima naše župe poručiti: Otvorite srca i ruke u znak dobrodošlice malom EMANUELU!

Od topline Božića griju se kršćani. Prvi Božić i svaki koji poslije njega slijedi ukazuje da je Bog kršćanstva okrenut prema čovjeku; želi ga, voli ga, ljubi ga.

Neka vam dragi župljani u tom promišljanju, molitvi i pjesmi protiču slavljenički dani Božićnog otajstva, a nova 2010. godina bila vam naklonjena milostima i dobrotom.

Čvrsto vjerujem da ste svojim odgovorima obogatili naše čitatelje, potakli mnoge na razmišljanje i djelovanje i stoga Vam iskreno zahvaljujem.

Vama osobno i svim sestrama Vaše zajednice želim obilje Božjeg blagoslova i mnogo novih redovničkih zvanja.

SV. MARTIN

PRIPREMIO: NIKOLA TOMEČAK

Posebno štovan svetac u našem kraju je sv. Martin. Zbog toga smo željeli približiti ovoga sveca našim župljanima.

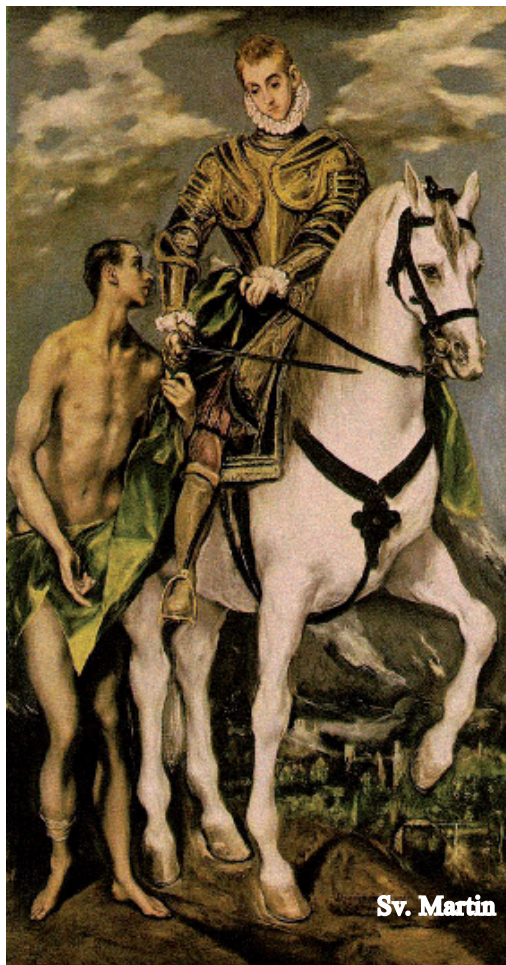
Rodio se u Panoniji 315. godine, kao sin rimskog tribuna. Kao petnaestogodišnjeg dječaka, otac ga prijavljuje u carsku gardu. Bio je vrlo milosrdan; posebno je poznat događaj kada podijeli svoj vojnički

ogrtač sa siromahom, razrezavši ga na pola. Noću je sanjao gospodina koji mu je rekao: „Ovim me je plaštem zagrnuo Martin.”

Legenda još dodaje da je tu gestu dobrote popratilo naglo zatopljenje vremena, kao da se i nebo smilovalo siromašnim ljudima koji su cvokotali od studeni, pa na spomen toga i danas u mnogim krajevima toplije dane pred početak zime zovu „Martinje ljeto”. Oduševio se kršćanstvom i krstio se. Poslije krštenja uputio se na istok 365. g., kao pratilac biskupa Ilarija iz Poitiersa, kojega su osudili na progonstvo. Tu uspije obratiti majku, te se bori protiv krivovjerna arijanizma. Vrativši se na zapad, s prijateljem Ilarijom osniva opatiju u Ligugeu (Ligužu), prvu u središnjoj Francuskoj. Godine 371. bi izabran za biskupa Toursa, a umro je 397. g., tijekom pastoralne vizitacije. Poznat je po cijelom svijetu. Zaštitnik je Francuske, vinara, vinogradara, vojnika, konjanika, izliječenih alkoholičara, uzgajivača konja i gusaka, Švicarske papinske garde, mnogih mjesta u Europi, uključujući Beli Manastir, Dugo Selo i Virje u Hrvatskoj.

Iz raznih izvora

U Hrvatskoj se posebno štiti običaj krštenja mošta u vino. Jedan od likova koji sudjeluju u ovoj proslavi je i lik sv. Martina koji je ujedno zaštitnik vinara.

Sv. Martin

DEVETNICA DUŠAMA U ČISTILIŠTU

Svaka nevolja i nakana u ovoj devetnici donosi nam više no što očekujemo, više nego bi sanjali. Devetnica je puna iznenađenja.

Devet dana se moli Krunica sa žalosnim otajstvima.

Umjesto SLAVA OCU, govori se POKOJ VJEČNI...

Prije svake desetice mole se sljedeće molitve:

1. Prije prve desetice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvoj znoj, koji si za nas siromašne grešnike prolio na Maslinskoj gori, smiluj se dušama u čistilištu, oslobodi ih od njihovog straha i gorčine i tješi ih kaležom nebeske utjehe.

2. Prije druge desetice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvoje bolno bičevanje, što si za nas siromašne grešnike trpio, molimo te, smiluj se dušama u čistilištu, odstrani od njih bič svoje srdžbe i pokloni im vječno olakšanje.

3. Prije treće desetice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvoje bolno krunjenje što si za nas siromašne grešnike strpljivo podnosio, molimo te, smiluj se dušama u čistilištu, daj im krunu vječne slave.

4. Prije četvrte desetice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvoje teško nošenje križa što si za nas siromašne grešnike strpljivo podnosio, molimo te, smiluj se dušama u čistilištu, uzmi im teško breme njihovih trpljenja i

vodi ih u vječno veselje.

5. Prije pete desetice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvoje bolno raspeće što si za nas grešnike tako strpljivo podnosio, molimo te, smiluj se dušama u čistilištu, prikloni im svoje sveto lice i dopusti da još danas uniđu u raj.

U nekim predjelima dodaje se još jedna desetica (Koji neka se smiluje vjernim mrtvima) iza riječi: Blagoslovljen plod utrobe tvoje Isus...

Na kraju krunice:

Gospodine Isuse Kriste, kroz tvojih svetih pet rana i tvoju svu prolivenu krv, molimo te, smiluj se dušama u čistilištu, posebno našim roditeljima, rodbini, dušobrižnicima i dobročiniteljima. Iscijeli njihove bolne rane i daj im svoje izbavljenje. Smiluj se u svojoj beskrajnoj ljubavi i (našim) nakanama...i pokloni po zagvoru dragih duša svako uslišanje i pomoć, što te najviše proslavlja i mojoj duši služi na vječni spas. Amen.

Dragi Spasitelju, budi tako dobar, daj da tvoja predragocjena krv teče u čistilište, gdje trpe siromašne duše. Ah, one trpe teško, budi im milostiv. Čuj našu molitvu. Uzmi siromašne duše. Ah, one trpe teško, budi im milostiv, čuj našu molitvu. Uzmi siromašne duše još danas u nebo. Amen.

IZRAEL-FOTOGALERIJA

DOŠAŠĆE

ILIJANA JULARIĆ

„Već se bliži vrijeme blago, već se bliži onaj čas

kad će izić Sunce drago, svanut svemu svijetu spas.“

Dolazi nam Božić, još jedan u našem životu. No, zapitamo li se ikada što nam to blagoslovljeno vrijeme predstavlja? Događa li se u nama kakva promjena? Postajemo li bolji, više katolici, više vjernici? Kako se uopće pripremamo za Isusov rođendan?

U tome nam svakako može pomoći Došašće, vrijeme pripreve za Božić. Riječ dolazi iz latinske riječi „advenire” što znači „dolazak“. Došašće ima četiri nedjelje, a posljednja nedjelja je uvijek ona koja prethodi Božiću.

Nedjeljom Krista Kralja završavamo jednu liturgijsku godinu, a prvom nedjeljom Došašća počinjemo novu liturgijsku godinu.

„Vrijeme Došašća je dvojakog značaja: vrijeme pripreve na svečanosti Božića, u kojem se slavi prvi dolazak Sina

Božjega k ljudima, a ujedno i vrijeme u koje se preko ovoga spominjanja misli upravljaju na iščekivanje drugog Kristova dolaska na svršetku vremena.

Iz ova dva razloga predstavlja se vrijeme Došašća kao vrijeme predanog i radosnog iščekivanja” (Misal, Uvodne napomene br. 39)

Došašće bi trebalo biti dragocjeno vri-

jeme kada se u našem srcu pojavljuje djetinja radost za Božićem, kada se u naše srce spušta mir, tišina, duhovnost, molitva, jer osjećamo dolazak Djeteta Isusa. . . Adventske pjesme, mise zornice, molitva u crkvi...iščekujemo, radujemo se, osluškujemo, pjevamo, molimo jer nam to Isusov rođendan dolazi. Još su starozavjetni proroci navijestili njegov dolazak: „Isklijat će mladica iz panja Jišajeva”, „Glas viče u pustinji; Pripravite put Gospodinu, poravnite mu staze.”

U cijelom Došašću osjećamo radost nadanja, želju za Isusom. Dolazi nam kao čovjek, kao malo dijete da nas promijeni, pripravi, obrati, da nas pozove da ga još više volimo i da nas ta ljubav mijenja.

Ali došašće je i vrijeme pokore jer pred očima imamo i drugi Kristov dolazak koji trebamo dočekati budni i spremni jer Krist dolazi kao sudac. Dakle, vrijeme Došašća nam je darovano i da okajemo svoje grijehe i da činimo djela pokore, kako se

ne bismo bojali drugog Kristova dolaska, već ga iščekivali u radosti i miru.

Svatko od nas za sebe najbolje zna i osjeća gdje griješi i što bi trebao u svome životu promijeniti. Kako? Na koji način? Pokušajmo s ljubavlju i međusobnim uvažavanjem. Neka nam Isusov primjer bude poticaj na promjenu. Dolazi kao malo dijete da nas ljude spasi...

O LJUBAVI...

VLČ. MIJO MATOŠEVIĆ

Postoji samo jedan vrsta ljubavi-ljubav. Različita su iskazivanja ljubavi bezbrojna.

Čuvši nepoznatu buku u noći majka će skočiti s kreveta i neće se vratiti u njega dok ne provjeri svaki kutak svoga doma da ublaži svoj mir. Muškarac će podići pogled s partije golfa i gledati kako avion stvara gusjeničke tragove diljem neba. Domaćica će, prije nego što se odveze do grada, na brzinu posjetiti susjedu i upitati je treba li joj što iz dućana. U nama se kriju očitovanja moći koja se nužno moraju nazvati božanskom, jer je nije izmislio čovjek.

Što je ljubav? Mnogo je stvari ljubav. Uistinu, ljubav je prisutna u sažaljenju, sućuti, romantici, privrženosti... Ono što nas tjera da bez trenutka razmišljanja činimo mala djela ljubavi svakoga dana, element je koji se ističe svojom odsutnošću. Da je prisutan, raspad zvučnog zida iznad glave ne bi razbudio majku; ubaciti lopticu bio bi osnovni cilj igrača golfa; domaćica bi otišla ravno do dućana i ne pomislivši na svoju susjedu. Ljubav ne trpi samodostatnost i to je ono što je identificira i razdvaja je od sličnih emocija.

Malo nas postiže suosjećanje; nekima od nas, romanca je samo riječ; u mnogima od nas sposobnost da osjećamo privrženost davno je umrla; no svi smo mi u neko doba, bio to

jedan trenutak ili cijeli život, odstupili o sebe samih; voljeli smo nešto ili nekoga. Ljubav je, dakle, paradoks; da bismo je imali, moramo je dati! Ljubav nije neprenosiva stvar; ljubav je izravno djelovanje uma i tijela.

Bez ljubavi život je besmislen i opasan. Muškarac je na putu prema Veneri, no još nije naučio živjeti sa svojom ženom. Čovjek je uspio produžiti životni vijek, no može pobiti šest milijuna svoje braće jednim udarcem. Čovjek sada ima moć uništiti sebe i svoj planet; možete biti sigurni to će i učiniti prestane li voljeti.

Najčešće prepreke ljubavi su: pohlepa, zavist, ponos i druga četiri poriva koja su prije nazivana grijesima. Postoji još jednako opasan: dosada! Um koji može pronaći malo uzbuđenja u životu je umirući um; um koji ne može pronaći nešto privlačno u svijetu je mrtav, a tijelo koje ga udomljuje moglo bi isto tako biti mrtvo, jer kakva korist od pet osjetila umu koji ne uživa u njima.

Davno shvativši da mora voljeti ili ne-

stati, čovjek slijedi svoj uobičajen put pokušavajući razviti znanost koja bi to pojasnila. Konačni je cilj psihoanalize, kada se razbije njezina posebna vrsta semantike, osloboditi čovjeka njegovih neuroza i tako ga osposobiti da voli, a sposobnost čovjekova za ljubav mjeri se stupnjem slobode od poriva koji ga koče. Kao što se čepom može zatvoriti dno izvora vode, tako i samodostatnost može zatočiti ljubav. Kada se ukloni samodostatnost ljubav se izdiže na površinu čovjekova bića. Uz ljubav sve je moguće.

Ljubav obnavlja. Čuli smo mnogo priča o moći ljubavi da izliječi i sumnjičavi smo prema njima, samo što smo ljudi i stoga skloni poricanju postojanja stvari koje ne razumijemo i ne možemo objasniti.

Ljubav preobražava! Zašto se citat koji tražimo, kada ga ne možemo pronaći u Bibliji ili kod Shakespearea, najčešće pronalazi u Don Kihotu? Zašto je Cervantes, iz čiste ljubavi prema životu, učinio nijanse života besmrtnima. Zašto moramo, kad nam je poznata svaka nota, zastati i slušati kad puštaju „Mesiju”? Zato što se svaka nota rodila iz ljubavi čovjeka prema

Bogu i mi to možemo čuti.

Iskušajte sljedeće: uhvatite, ako možete, nekoga tko mrzi baroknu glazbu, pustite mu bilo koji dio opere Semela, a tada sjednite i gledajte kako se njegova pristojna pažnja pretvara u prisilnu, vidjet ćete kako vaš zarobljenik postaje Handelov razbojnik. Pohlepa nikad nije napisala dobar roman, mržnja nije naslikala Rođenje Venere, niti nam je zavist otkrila da je kvadrat nad hipotenuzom jednak zbroju kvadrata nad objema katetama. Svako postignuće ljudskoga uma koje je izdržalo test vremena rođeno je iz ljubavi prema nečemu ili nekome. Moguće je ljubiti čak i matematiku!

Povijest čovječanstva sadrži bezbrojna svjedočanstva o moći ljubavi, no nijedno nije ni blizu preobrazbi koju je doživio, inače mrzovoljni, sv. Pavao kad se posvetio toj temi.

Pun ljubavi pisao je o samoj ljubavi i podario nam čudo.

„Kada bih sve jezike ljudske govorio i andeoske, a ljubavi ne bih imao, bio bih mjed što ječi ili cimbal što zveči.

Kada bih imao sva prorokovanja i znao sva otajstva i sve spoznanje i kad bih imao svu vjeru da bih i gore premještao, a ljubavi ne bih imao ništa sam...”

Nakon sv. Pavla trudili smo se najbolje što smo mogli, no naše se najbolje nikada nije približilo njegovu.

Ljubav pročišćava! Patnja nikada nikoga nije pročistila; patnja samo intezivira naše nutarnje porive usmjerene na nas same. Svaki čin ljubavi, bez obzira na to kako malen bio, smanjuje napadaje tjeskobe, pruža nam uvid u sutrašnjicu i olakšava jaram naših briga.

Ljubav, za razliku od vrline, nije sama sebi nagrada. Nagrada ljubavi jest mirna duša, a mirna je duša krajnje ljudska težnja!

EVANGELIZACIJA U PRAKSI

MIRKO MATASOVIĆ

Č Dragi čitatelji, vjerujem da ste se već i prije susreli s ovim teološkim terminom – evangelizacija. Zapravo, nadam se da vas nije ostavio ravnodušnim, pa da ne pročitavši ovaj članak ne saznate nešto novo, stručno i važno o čemu se danas puno govori u Crkvi. Prije nego sve to objasnim jednostavnim riječima, pozivam se najprije na korijen same riječi - evangelizacija. Riječ evangelizacija dolazi od grčke riječi Euangelion (Evandjelje), što znači Radosna vijest. Iz prakse navješćavanja i širenja Evandjelja, razvio se i glagol evangelizirati, tj. navješćati Radosnu vijest.

Ta Radosna vijest o Kraljevstvu nebeskom se proširila svijetom kao što već znate prije 2000 god.; od vremena kada je Isus Krist živio na zemlji. Iako Radosna vijest danas zvuči kao informacija mi ju smatramo prvom zadaćom Crkve, koja nas sve obvezuje da ju svima donesemo. Možete li se zamisliti u tome poslu? Ja, kao navjesticitelj Radosne vijesti?! Da, trebali bismo se svi osjećati navjesticiteljima te Vijesti ako se osjećamo vjernicima iste Crkve. Međutim, za to ne trebamo imati tremu! Evandjelje se svijetu ipak ne gura na silu, nego je ono samo ponuda čovjeku koji ima svoju slobodu da ju prihvati ili ne prihvati. S tim polazištem i mi kršćani koji evangeliziramo svoje prijatelje i znance ne izvikujemo Evandjelje kao prodavači novina, nego čitavim svojim životom trudimo se živjeti u svjetlu Evandjelja poput Isusa, koji je u svemu bio poslušan Ocu. Premda mi danas evangeliziramo ljude oko sebe

više svojim životom nego proklamacijom, nemojmo misliti da ne bi ponekad bilo korisno i javno ljude pozvati da upoznaju osobu Isusa Krista. Neki veliki europski gradovi su

već organizirali takve misije nazvavši ih Velike gradske misije (2003. Beč, 2004. Paris, 2005. Lisabon, 2006. Brussel, 2007. Budimpešta, 2009. Regensburg, 2010. Beč). Tada sva Crkva dotičnog grada izađe na ulice i trgove. Kroz jedan tjedan misijskih zbivanja, osim u glavnim crkvama, evangelizira se na glavnim trgovima i ulicama, predstavljaju se sve župe svojim građanima koji su ostali distancirani od Crkve. Trebali biste se samo zateći tamo u vrijeme tih velikih događanja, pa da budete ugodno iznenađeni. Jedan od najčešćih načina javne evangelizacije je navješćaj putem duhovne i liturgijske glazbe. Takvi različiti oblici ulične evangelizacije postoje zbog različite kulturne okoline koja je prisutna u velikim gradovima. Namješćena je prvenstveno populaciji koja ne prakticira vjerski život i ne sudjeluju u

liturgijskom životu svoje zajednice.

Općenito, evangelizacijom nastojimo činiti ono što je Isus činio, pomoći čovjeku da se oslobodi svih zarobljenosti i duhovnog siromaštva. Izvlačimo ga iz različitih otuđenosti dajući mu svoje suosjećanje i potporu da smo mi i Krist s njime te da on može od svega biti oslobođen po Kristovoj žrtvi na križu. Unatoč svim vrstama siromaštva, gledano vjerničkim očima, pravi siromasi su zapravo oni koji nisu upoznali Evanđelje i Krista! Postoje različiti primjeri i modeli kako evangelizirati. Majka Tereza je širila Radosnu vijest tako da je brinula za beskućnike Kalkute, hranila ih i njegovala. Ona nije prvo trčala pitati hinduista: „Hoćeš li ti biti katolik, treba li te krstiti?“, nego mu je na vlastitom primjeru pokazala Kristovu ljubav, udomivši ga u svoju kuću. Drugi primjer; Isusova mala sestra Magdalena (Mala sestra Charlesa de Foucaulda) živjela je pet godina u jednom bratstvu s muslimanskim nomadima u Alžirskoj pustinji. Ona je došla živjeti pustinjski život s muslimanima tako da im je svojom prisutnošću svjedočila Krista.

Takvim životom, ona nije nikoga direktno nagovarala na kršćanstvo, nego je svjedočila svoju vjeru svojom nazočnošću: „Gospodin Isus je tvoj brat, imaš svoje dostojanstvo. Dolazim ti da prihvatiš biti moj brat i prijatelj.“

I na kraju, da bi bili uspješni u navještaju Radosne vijesti, moramo biti sami svjedoci te Riječi te posjedovati evanđeoski žar, a to znači živjeti od Isusovih riječi: Riječi koje sam vam govorio duh su i život su (Iv 6, 63). Prihvaćanje poruke Krista Spasitelja pravi je dar Božje milosti. Njezino prihvaćanje najmanje ovisi o nama i našim sposobnostima navještanja. Bez djelovanja Duha Svetoga koji je glavni djelatnik evangelizacije, sav naš trud bi bio uzaludan. Ako se Bog potrudio govoriti, to je zato da bismo živjeli od njegovih riječi. Zato, udubimo se u Evanđelje i vidjet ćemo kakvo nutarnje svjetlo će nam Isus dati. Njegove riječi biti će naš život. Da to ne zaboravimo činiti, podsjetit će nas zadnje svećenikove misne riječi: Idite u miru, što bi u točnijem prijevodu s latinskog jezika ipak značilo: Poslani ste u misiju – evangelizirajte!

ISUS JE...

IVA KARAČIĆ

Isus je svrha mog nastojanja, ljubav mog srca, tema mojih razgovora, uzor mojih postupaka.

Spoznala sam da je moja uloga u ovom svijetu širiti tu rečenicu, svjedočiti za Krista, evangelizirati... Spoznala sam da nije bitno s čim ću se baviti u životu, u kojoj struci ću raditi, u kojem gradu ću živjeti. Bitno je samo biti čovjek i ispunjavati svoju ulogu kao kršćanin. I tek mi sad postaje jasna ona rečenica iz Novog Zavjeta - Žetve je puno, a radnika malo. Nije to lako, treba imati taktiku, treba se oružati molitvom a ne budalapati kao fanatik. To želim prenijeti i na svoje prijatelje, ali još nisam dovoljno spremna i zato mi se nije išlo na roštilj. I naravno, više mi to društvo nije nešto za što ću se uhvatiti, ne mogu se upuštati u glupu zezanciju i površne razgovore. Prijateljstvo ako nije prožeto vjerom, poveznicom na duhovnoj razini, nije prijateljstvo o kojem ću ja pričati i za kojim ću ja žuditi. Svi su ti ljudi i dalje bitne osobe u mom životu, ali opet s druge strane - počela sam se kretati u drugim krugovima. Upoznala sam puno predivnih ljudi uz koje svoju vjeru još više upoznajem i shvaćam. Tema naših razgovora je Isus! I odmah smo više i povezaniji i više ljubimo jedni druge... I to je nešto prelijepo... U kratkom vremenu sam našla prijatelje koji će mi ostati za cijeli život, bar sad imam takav dojam. Nema neljubaznosti, nema izderavanja,

nema živčanih ispada, nema ogovaranja, nema prljavih razgovora, nema pohvala o seksualnim podhvratima.

Kad uroniš u Božju ljubav sve je drukčije!

Možda zvučim kao fanatik, ali to nije no bitno, nije bitno kakva sam u očima drugih ljudi, bitno je kakva sam u očima Boga... Naravno da nisam onakva kakva trebam biti jer još nisam reducirala svoju grešnost. I dalje zapinjem u nestrpljivosti, još nisam naučila ljubiti bližnje svoje, postajem i zavidna i ohola ali želim da mi jedini cilj bude to ispraviti.

Naša časna kaže da katolik treba biti takav da se po njemu može napisat Evandjelje, e pa s obzirom da sam ja daleko i predaleko od toga, moram se jako potruditi da budem bolja.

Kršćanin treba biti takav primjer drugima da ga oni sami pitaju o vjeri zbog njegovih postupaka bez da sam mora nešto propovijedati. To je najljepši način evangelizacije... Tome bi svi trebali težiti.

NOVA SPOZNAJA (SAMOĆA)

MILAN DESNICA

U trenucima samoće čovjek svakako dolazi do novih spoznaja, onih koje ga vode bliže Bogu ili onih koje ga pak udaljavaju od Njega. Vjerovati u tom trenutku da se nalazi u Božjoj milosti veliki je dar, jer svaka druga misao bila bi pogubna za daljnji život. Pojedinaac ne može u svojoj glavi skupiti sva dotadašnja razmišljanja jer nema snage za sažimanje koliko je puta Bog pomogao njegovoj nemoći.

Samoća u čovjeku izaziva bespomoćnost, neugodu, frustrira ga i dovodi do apatije. Vrlo često u samoći se rađa strah, a zlo uznemiruje duh. Da li u tom trenutku popustiti i bespomoćno lutati mislima, vraćati se na samoga sebe i svoju samoću ili u dubini svoga bića pokušati doći do drugih i tako prekinuti sažalijevanje samoga sebe, pitanje je na koje čovjek teško može dati odgovor. Zbog toga u lutanjima koja čovjek poduzima, tražeći izgubljeni smisao, u svojoj samoći sve se više udaljava od svoga cilja, spoznaje Božje opsto-

jnosti, kao i od sebe samoga kao Božjeg stvorenja. Čovjek bježenjem u samoću pokušava doznati gdje je pravi smisao njegova postojanja, ali u tim trenucima samoće ostaje uistinu sam, bespomoćan i ograničen na materijalno poimanje stvarnosti. Čežnja za Stvoriteljem ostaje tako daleko, jer samoća, koja u sebi nema duhovnu komponentu, postaje isprazna. Samoća tako postaje sama sebi smisao, a Bog postaje netko stran kome nema mjesta u čovjekovoj stvarnosti.

Živjeti u ograničenju svojih spoznaja ili se predati u Božje ruke i približiti svoje misli Bogu odluka je koju donosi svaki pojedinac, možda upravo u trenucima samoće.

Kad bi...

Kad bi barem bio Tu kraj mene,
nestale bi sve te sjene,
Što mi više pogled seže
Stisnule se oko mene mreže.

Kad bi barem bio Tu kraj mene,
Ne bih znao za strah i sjene,
Ne bih znao što je breme,
Stalo bi mi ovo nevrjeme.

Moj je život zrno soli, koje gorča
moje boli...

A u tom zrnu vječna nada...
Tu si sa mnom upravo sada.

...Mreža me stisla, ja se maka,
Kam ću?,
kud ću?,
k Tebi sam umaka...

Vjeran Matešić

BORBA ZA ŽIVOT

POTICAJNI TEKST O PITANJIMA ŽIVOTA

ANAMARIJA DAMJANOVIĆ

Pitanje odnosa morala, prava, filozofije i religije je pitanje koje je staro koliko i sama ljudska spoznaja. Čitav naš svijet je sustav koji se zasniva na tim odnosima i ne postoji čovjek koji se kao dio tog sustava nije zapitao; koliko je pravo uistinu pravedno? Postoje li neka opća načela moralnosti koja postoje izvan religijskih načela? Treba li državu potpuno sekularizirati kako bi se postigla što veća neovisnost i tako mogli što racionalnije uspostaviti odnosi u državi, koji bi se temeljili na općim moralnim načelima?

Može li uopće čovjek kao nesavršeno biće, sklono greškama i nemoralu, postaviti načela koja bi bila moralna, savršena za sve pojedince unutar društva? Odgovor je vrlo jednostavan i neosporiv: ne može. Čovjek kao nesavršeno biće ne može stvarati moralna načela, jer on u tom stvar-

anju nikako ne može isključiti samoga sebe, pogrešivog. Najbolji dokaz za to je čitava ljudska povijest koja se svodi na sukobe interesa, revolucije, borbe podređene većine protiv nadređene manjine. Filozof i ujedno pravni teoretičar Immanuel Kant vrlo mudro je rekao: „Velika teškoća u uspostavljanju građanskog uređenja jest u tome što je čovjek životinja koja zahtjeva (svoje) pravo, (istodobno) nikom drugom ne odobravajući njegovo pravo, (te tako) ima potrebu za gospodarom, a taj gospodar ne može biti ništa drugo do čovjek. (No) iz tako krivog drveta nikakav se

Merkur ne da izd-jelati.” Sama država i pravo produkt su pojedinaca koji su se spletom okolnosti ili zbog svojih sposobnosti izdigli iz mase i stvorili zakone koji su odgovarali njihovim interesima, a masi nije preostalo ništa drugo nego pokoriti se tim zakonima. Svaka vlast stvara sustav koji njoj odgovora, samo što je od svojih početaka država

ipak ostvarila napredak, te danas nastoji ostvariti što humaniji sustav, što veću demokraciju i jednakost građana. Pravo ne može ugoditi svim pojedincima, niti može uzimati svačije interese u obzir, jer bi to značilo da je država neefikasna. No, sama ideja države zasniva se na težnji

da se stvori pravedno društvo. Pravda se nalazi u temeljima države, no ogromni sustav, koji je nastao na tim temeljima, nikako ne uspijeva slijediti tu ideju do kraja, jer u njegovoj izgradnji sudjeluju interesi najjačih i najutjecajnijih pojedinaca. Da bi se pravednost ostvarila u što većoj mjeri ta manjina trebala bi biti najpoštenija, najhumanija, nesebična, trebala bi u donošenju zakona slijediti Božje propise. Jedino savršeno biće kao što je Bog sposobno je donijeti zakone koji bi bili pravedni za sve, pa iako je čovjek nesavršeno biće trudeći se slijediti te zakone država bi bila pravednija.

No, što kad je manjina, koja stvara pravni sustav, sebična, zla, bez osjećaja za pravdu, kada joj ništa nije sveto, jer je sve podredila svojim interesima i u nastojanju da ostvari svoje ciljeve u stanju je učiniti sve, pa i odlučivati o ljudskom životu? Takva manjina svoje interese ugrađuje u zakone, te na taj način čini da može potpuno legalno odlučivati o životu i smrti. Tako čovjek ulazi u zabranjenu sferu, nastoji preuzeti ulogu gospodara nad životom, zaboravljajući činjenicu da nije stvoritelj, nego stvorenje i da nema pravo odlučivati o onom što mu ne pripada. Nažalost, nagli razvoj znanosti i tehnologije obrnuto je proporcionalan razvoju ljudskog morala. Vjeru u Boga zamjenjuje vjera u znanost. Čovjek je zloupotrijebio dar razmišljanja i inovacije, kako bi povećao svoju moć, do tih razmjera da postaje uvjeren da je sve što je stvorio proizvod njegovog uma, a ne dar odozgo.

Znanost nas je uvjerila da želi stvoriti slobodno društvo, u kojem je sloboda zapravo sinonim za sebičnost, pa tako majka ima pravo ubiti svoje nerođeno dijete jer joj je teret i narušava njenu slobodu življenja, ili

obitelj iz milosti ubija svoga člana kako bi mu skratila muke. Život i smrt u Božjim su rukama i čovjek nema nikakvih prava nad njima. Moderna znanost ne vodi napretku, boljem i humanijem društvu, nego ga vodi u propast jer čovjek nije cilj, nego postaje sredstvo. Glavna filozofija je da svatko sam upravlja svojim životom, jer su svima dane iste mogućnosti, a glavni cilj je stvoriti što lagodniji život, živjeti „slobodno”, biti usmjeren prema sebi, svom napretku, zaboravljajući na ljude koji nas okružuju. Ta filozofija modernog života potiče nas na sebičnost, jer život je previše zamršen i ljudi su previše opterećeni sami sobom i svojim problemima da bi se posvetili drugima. Tako altruizam i solidarnost postaju traćenje vremena. Svaki čovjek vodi svoju borbu za život nastojeći ostvariti svoj cilj pod svaku cijenu, jer život je samo jedan i treba ga iskoristiti do kraja. Takvo razmišljanje vodi uništenju čovječanstva, a uzrok tome je bolest modernog društva zvana ateizam. Vjera nas uči da se naš život sastoji od patnje, ali ta patnja nije kazna nego milost. Bog nije okrutni gospodar koji želi da budemo nesretni, nego nam daje patnju da u njoj nađemo smisao, pomognemo jedni drugima, da se približimo Njemu i tako osjetimo da vjera i nada u njegovu pomoć zaista liječi i da je svaka naša molitva, ako je izrečena iskreno i s vjerom, uslišana. Pesimizam je velika mana našega naroda, ali je on samo dokaz koliko smo slabi u vjeri. Bog nas nikada ne napušta, on stoji i kuca na vratima našega srca, spreman da nam pomogne. Sve što trebamo učiniti je pozvati ga i predati mu sve brige s vjerom i pomoć će sigurno doći. U vjeri se patnja i nemir pretvaraju u radost i mir, a smrt nije kraj nego početak života u vječnoj sreći.

IZREKE I MUDRE MISLI

PRIPREMILA: MARIJA GAURA

„Sudbina nije stvar slučajnosti, već je stvar izbora; to nije nešto što treba čekati, već nešto što treba postići.”

(W. Jennings Bryan)

„Želite li znati što Bog misli o novcu, pogledajte ljude kojima ga je dao.”

(Dorothy Parker)

„Najveća stvar, koju čovjek u ovom svijetu može napraviti, je izvući najviše iz onoga što mu je dano. Samo je to uspjeh, i ništa drugo.”

(Orison Swett Marden)

„Ljubav gradi mostove gdje ih nema.”

(R. H. Delaney)

„Tajna života nije u tome da imaš sve što poželiš, nego da želiš sve što imaš.”

(N.D.Walsch)

„NE BRINITE SE TJESKOBNO ZA SUTRAŠNJI DAN, JER ĆE SE SUTRAŠNJI DAN BRINUTI ZA SE. SVAKOM JE DANU DOSTA NJEGOVE MUKE!.,,

(Isus)

„Svakog jutra kad budilica zazvoni, imamo sasvim novu priliku da sa satima koji su nam darovani, učinimo što želimo.

I svakog jutra do kraja života daruje nam se taj novi početak.”

(Hyrum Smith)

VICEVI

VOZI NAPRIJED

Vozio se fra Damjan tramvajem. U gotovo prazna tramvajska kola uđe zadivljen čovjek i upita:

- Kamo vozi ovaj tramvaj?

Fra Damjan odgovori:

- Naprijed.

BOG PLATI

Došao električar u samostan časnih sestara i namučio se dok nije otklonio kvar. Pristupi mu starješica i po običaju zahvali:

- Bog plati!

Električar joj bez oklijevanja uzvрати:

- neka Vama Bog plati, a Vi meni platite uslugu.

Isus te gleda

Lopov pljačka kuću i odjednom začuje glas:

- Isus te gleda!

Okrene se i ne vidi nikoga.

- Isus te gleda! - začuje ponovno i spazi papigu u krletki. Približi joj se i upita:

- Kako se ti zoveš?

- Zvonimir - odgovori mu papiga.

- A koja budala ti je dala to ime? - upita ju.

- Ista ona budala koja je dala pitbullu ime Isus.

KVIZ: ZAGREBAČKA KATEDRALA

KVIZ PRIPREMO: NIKOLA TOMEČAK

1. Koja katedrala je najveća u Hrvatskoj?

- a) Bečka
- b) Zagrebačka
- c) Đakovačka
- d) Ze Stupnika

2. Kome je posvećena Zgb. katedrala?

- a) Uznesenja Bl. Djevice Marije
- b) Svim svecima
- c) Malom Isusu
- d) Kumici s placa

3. Koliko puta je Zgb. katedralu posjetio papa Ivan Pavao II.?

- a) Svake godine
- b) 2
- c) Još nije
- d) 3

4. Kada je počela trenutna obnova vanjskog dijela Zgb. katedrale?

- a) Prošle zime
- b) 1990.
- c) 1099.
- d) Od temelja

5. Tko vodi današnju obnovu Zgb. katedrale?

- a) Šljakeri
- b) Vlada Republike Hrvatske
- c) Odbor Zgb. nadbiskupije
- d) Ministarstvo unutarnjih poslova

6. Od kojeg materijala je izgrađena današnja Zgb. katedrala?

- a) Od željeznih skela
- b) Od mramora
- c) Od čokolade
- d) Od poroznog kamena

7. Što se nalazi iza glavnog oltara u podu Zgb. katedrale?

- a) Oltar
- b) Grobnice zagrebačkih nadbiskupa
- c) Katakombe
- d) Slatkiši

8. Kada je bio veliki potres koji je uništio veći dio nekadašnje Zgb. katedrale?

- a) 1880.
- b) Uskoro
- c) 2008.
- d) 1920.

9. Što se nalazi iznad sakristije Zgb. katedrale?

- a) Propovijedaonica
- b) Katedralna riznica
- c) Zbirka oružja
- d) Peć za centralno grijanje

10. Koliko zvona ima Zgb. katedrala?

- a) 2 staklena
- b) Nema, zvučnici su
- c) 2.5
- d) 5

11. Tko je postavio veliki natpis uglatom glagoljicom u Zgb. katedrali?

- a) Dizalica
- b) Grafičari
- c) Caritas
- d) Družba braće hrvatskoga zmaja

12. Koji je najstariji dio današnje Zgb. katedrale?

- a) Krov
- b) Skele
- c) Sakristija
- d) Vinski podrum

13. Kada je postavljen sarkofag bl. Alojzija Stepinca u Zgb. katedralu?

- a) Nije
- b) 1879.
- c) 2000.
- d) 1997.

14. Tko je nabavio velike orgulje u Zgb. katedrali?

- a) Bill Gates

- b) Nadbiskup Josip Bozanić
- c) Nadbiskup Juraj Haulik
- d) Velečasni Mijo Matošević

15. Koliko je trajala posljednja i potpuna restauracija Zgb. katedrale?

- a) 100 godina
- b) 22 godine
- c) 1 godinu
- d) 1 stoljeće

16. U kojem stilu je sagrađena današnja Zgb. katedrala?

- a) U modernom
- b) U hrvatskom
- c) U baroknom
- d) U neogotičkom

17. Kolika je visina tornjeva Zgb. katedrale?

- a) 108 metara
- b) 800 metara
- c) 202 metara
- d) 1800 centimetara

18. Tko je suzaštitnik Zgb. katedrale?

- a) Sv. Ivan Nepomuk
- b) Sv. Stjepan kralj
- c) Blaženi Alojzije Stepinac
- d) Nitko

19. U sklopu čega se nalazi današnja Zgb. katedrala?

- a) Muzeja
- b) Zabavnog parka
- c) Prahistorijske pećine
- d) Srednjovjekovne tvrđave

20. Koliko košta sadašnja obnova Zgb. katedrale?

- a) Previše
- b) Mnogo
- c) Dosta
- d) Puno

NEPOZNATO O POZNATOME!

- Znete li da je ove godine ugrađeno centralno grijanje u župnu crkvu i u Dom „Sijač“?
- Znete li da je naša župna crkva dobila nekoliko novih klupa?
- Znete li da je obnovljen gornji dio Doma „Sijač“?
- Znete li da je naša župa bila domaćin 44. planinarskog križnog puta te da su mladi aktivno sudjelovali u organizaciji?
- Znete li da je osnovana Zajednica karmelskih laika u Hrv. Leskovcu?

ŽUPNE STATISTIKE

Vjenčanih - 39 parova;

Krštenih – 134;

Umrlih – 97;

Prvopričesnici – 122;

Potvrđenici - 133,

Bol. pomazanje - 50.

★ ZAHVALE:

Posebne zahvale svim dobrotvorima koji pomažu u obnovi naših župskih sakralnih građevina u župskoj crkvi, kapelama, Domu „Sijač“ i kod časnih sestara u Hrv. Leskovcu

Zahvala svim mladima na pomoći u organizaciji 44. planinarskog križnog puta te župljanima na pomoći u hrani, kolačima, sokovima i drugom.

Posebna zahvala tvrtci Kerschoffset d.o.o., Poduzeće za grafičku djelatnost i nakladništvo; koja pomaže kako bi Brazda ugledala svjetlo dana.

KERSCHOFFSET

Zahvala svim onima koji su župnom listu pomogli bilo svojim radom, savjetima ili novčanom pomoći.

RJEŠENJA:
1. b) 2. a) 3. b) 4. b) 5. c)
6. d) 7. b) 8. a) 9. b) 10. d)
11. d) 12. c) 13. d) 14. c) 15. b)
16. d) 17. a) 18. b) 19. d) 20. a),
b), c), d).

ŽUPNE OBAVIJESTI

Od sada sve župne obavijesti, kao i sve zanimljivosti i aktivnosti naših župljana možete pronaći na web stranici župe:

www.nepomuk.hr

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45, te u 18:00 sati, a radnim danom u 17:30 sati (zimsko računanje vremena).

Samostan sestara karmeličanki BSI- Hrvatski Leskovac:

- sveta misa nedjeljom 9 sati, a radnim danom u 7 sati.

Kapela sv. Mihaela, Ježdovac:

-sveta misa je svakog četvrtka u 18:30 sati, te svake druge i četvrte nedjelje u mjesecu u 17 sati.

Kapela sv. Benedikta, Donji Stupnik:

- sveta misa je svakog utorka u 18:30 sati, te svake prve i treće nedjelje u mjesecu u 17 sati

RADNO VRIJEME ŽUPNOG

UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 18:00 do 19:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 18:00 do 19:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 16:30-17:30 sati.

ZAJEDNICA MLADIH

Druženje i vjeronak utorkom u 20:15 sati u samostanu sestara karmeličanki BSI.

Susreti nedjeljom poslije večernje svete mise u Domu „Sijač”.

ŽUPSKI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Anđeli sv. Ivana” petkom od 18 od 19 sati;
- Zbor mladih „Allegro” ponedjeljkom i petkom od 20:30 do 22:00 sata;
- Župni zbor srijedom od 19:00 do 20:00 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica” četvrtkom u 21:00 sati;
- mali tamburaši utorkom i petkom u 20:15;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:15;
- Mali dječji zbor iz Hrv. Leskovca petkom u 19 sati;
- Bend „Mladi iz Hrv. Leskovca” subotom u 19:00 sati;
- Zbor sv. Mihaela u Ježdovcu četvrtkom nakon sv. mise.

Raspored blagoslova obitelji

DATUM:	ULICA:
SUBOTA 26. XII. 2009.:	Demerje od Piškora – 65 obitelji; Ježdovečka
NEDJELJA 27. XII. 2009.:	Demerje nastavak – 65 obitelji; Racka, Mikulini, Vojkovička, Biškupići, Keseri, Vukasi i Ježdovečki odvojak
PONEDJELJAK 28. XII. 2009.:	Demerje ostatak, Leskovečki brijeg, Kostanjevička, Stojnička, Krasnička i Podokička; Studeni II, Studeni I, Kušnjačići, Gornjostupnička, Gradek, Gornjostupnički odvojak, Prudice, Kratka, Gorenjska i Trdakova
UTORAK 29. XII. 2009.:	Tratinska, Molbička, Mladinska, Skradnička, Mejna, 15. travnja 1944. i Bedekova do pruge; Stupniči obrež, Žitarka, Lipovac, Domovičev brijeg, Domovičev brijeg I odvojak, Trgovinska, Horvatinci i Domovičeva
SRIJEDA 30. XII. 2009.:	Stara cesta, Biljanska i Tvornička; Selište, Voćarska, D. Novaka, Pavlovička, Sv. Benedikta, Sv. Benedikta odvojak, Runtasi, Vernička i Majdačka
ČETVRTAK 31. XII. 2009.:	Pilinka, Pavlovečka i Krška; Donjostupnička, Japjeci, Meglajci, Jugova, Katrići, Katričeki, Kobasi, Lopuhi i Kovačićko
SUBOTA 2. I. 2010.:	Ribarska, Ciglarska, Prečna i Pružna; Božići, Božići I i II odvojak, Žužići, Žužići I i II odvojak, Topoljska, Drobilina, Drobilina I i II odvojak, Štefanjska i Dolenica
NEDJELJA 3. I. 2010.:	M. Bedeka (od pruge do kraja) i Markulinka; Gaj, Lučko i Starča
PONEDJELJAK 4. I. 2010.:	Jezeranska, Ivančica, Uska, Povrtnica, Potočna i Zelena; Puškarićeva, Bugarova, Hojnikova, Delićeva, Zgrablićeva i Bedekova
UTORAK 5. I. 2010.:	Travarsko, Kalinovo, Demerje od broja 1 do 20; Mikulini, Racka, Vojkovička – Žužići, Žužići I i II odvojak
SRIJEDA 6. I. 2010.:	Novi put, Nedeljska, Graševačka, Gajić i Povrtlarska; Kanalska, Karlovačka i Vrbice
ČETVRTAK 7. I. 2010.:	Travarski odvojak i Kalinovo; Unčanska i Predanić
PETAK 8. I. 2010.:	Borovik, Lasinjska, Lučki odvojak, Parkanj, Poljski put, Ventilatorska i I, II, III i V Vrbice

Iščekivanje

**Hoću li dočekati Tvoje lice
ovoga Božića Gospodine?
Hoćeš li doći baš k meni
i osloboditi me sumnji?
Čekam vjerujući u Tvoju milost
i iščekujem svjetlo Božića
kako bih srce predao radosti.**

Milan Desnica